

Slovensko 1981 -dokončení zmařené Sexpedice z roku 1975

Právě tak jako den střídá noc,jaro zimu,vláda vládu přešel i v našich rodinách úmorný rok plný dřiny,napětí a nejistoty a vystřídalo jej několik příjemných,obrazně řečeno slunných dnů, strávených s kamarády na kolech..Těchto několik dnů se pokusíme společnými silami zaznamenat do deníku aby nedošly zapomenutí,a připomínaly nám po dlouhá léta kus života ke kterému se budeme ve vzpomínkách vždy rádi vracet. Nyní mi dovoďte abychom tak jako v loňském roce ponahlédli do zákulisí a do přítrav této výpravy jejímž cílem bylo stanovené dokončení počasím zmařené SEXPEDICE z roku 1975.

Přesto že loňská výprava na západ do hvozdů Šumavy přinesla v přípravné části řadu nezaplacitelných a nyní mohu říci i nedocenených zkušeností volili jsme letos taktiku zcela jinou nezaloženou na vysilujícím šplhání u manželek ,nýbrž taktiku vycházející vypracovaného souboru opatření.... Ale to již popořádku...

Jako dlouholetý politický pracovník našich předešlých výprav mající přehled o nejnovějších metodách řízení a plánování jsem správně vycítil, že naše úsilí a metody získávání náklonosti a přízně manželek jako nejdůležitějšího článku v řadě problémů které je třeba řešit pro úspěch každé takové to výpravy konající se bez jejich dozoru,musejí zákonitě projít renovací.

Ano,bylo nutno vyhodnotit uplynulé období,provést důkladnou analýzu, rozbor v jednotlivých rodinách a nastolit cestu k vysněnému cíli....

Na základě těchto úvah jsem těsně před vánocemi 1980 pozval kamarády k nám domů abychom k tomu učinili potřebné kroky.

Sváteční náladu následujících vánočních dnů umocňovala vlastní příprava schůze.Oba pozvaní delegáti přislíbili účast,manželka byla svolná zajistit občerstvení,program schůze byl zajištěn.

V devět hodin ráno pro schůzi určeného dne jsem již netrpělivě vyhlížel pozvané kolegy.Slavnostně vyzdobená místnost,po několika hystepsech spící děti,teplo,klid.Do této vlídné,vánocemi provoněné atmosféry jsem přivítal 1.delegáta kterým byl velitel loňské výpravy Jirka.Již dle napakovaného ruxáčku jsem usoudil,že je na setkání řádně připraven.

Mou doměnku potvrzoval obsáhlý karton map , fascikl dokumentů,několik tužek.poznámkový blok a Česko-Slovenský slovník-včetně jeho přílohy Slovensky snadno a rychle.Za několik málo minut se dostavil i Hanz který se

jal dopisovat poslední kapitolu deníku z loňské výpravy na Západ který zde měl být čten jako jeden z programových bodů našeho zasedání.

Pak začalo jednání dle stanoveného programu.

Po hodnotící zprávě z průběhu loňské sezony ve které byly vyzdvihovány kladné morálně volní vlastnosti všech, fyzická připravenost, stav bicyklů po sezoně, vliv na psychiku a vlastní dopady na pohodu v jednotlivých rodinách následovalo čtení z deníku útrap. Zasněné oči nás posluchačů doprovázené smutnými povzdechy. Taková byla atmosféra v jednacích místnostech. Vzpomínky byly krásné. Oč se pak změnil pohledy mých kamarádů když program schůze dospěl k dalšímu bodu jednání kterým byly společné nářky. Pohledy mých přátel se měnily v pohledy ze kterých vyzařovala bezmocnost, zloba i vztek a z očí dosud vlhkých slz sentimentálních myšlenek majících kořeny v nenávratnosti krásné cesty již kanuly obrovské krokodýlí slzy a tento upřimný pláč i skličující pohled na náš manželstvími zruinované duše, dodávali schůzi ponurou pohřební kulisu. Do tohoto vzlyky přerušovaného jednání se náhle, jako by z hloubi ozvala Hanzem si pobrukující píseň "Již vzhůru psanci této země!"..

Ne to nebyl konec schůze zakončený internacionálou, ale jen tiché zato však vše říkající vyjádření, které jsem jako politický pracovník výpravy musel ocenit.

Po krátkém občerstvení dospěla schůze vrcholu. Manželka vykázaná z jednacích místností zaujala místo u dřezu s nádobím, místo které do té doby znalo jen moje ruce a schůze se začala zabývat pro ní tajným souborem opatření vycházejícím z plánu cesty na východ Slovenska a podzemí jihu Moravy. Hlavní a dokonale vypracovanou zprávu k tomuto tématu přednesl Jirka jako jako nejzkušenější z nás i jako služebně nejdéle sloužící ženáč.

Toto námi plánované řešení problémů kopírující v jistém smyslu rodící se soubor opatření napodobovalo svého staršího kolegu i v oblasti snižování nadměrné administrativy. Byla zrušena funkce erárnika ale nezbytnost situace a zejména kvalifikace zrušením funkce postiženého přítele Hanze jej předurčila do nové ustavující se funkce zástupce velitele pro cílevědomý styk s cikány ZVCSC s právem projíždět cikánskými dědinami na čele peletonu.

Na schůzi bylo vydáno a odsouhlaseno politicko organizační zabezpečení červnových voleb velitele, dále přibližný termín a trasa včetně termínovky splatnosti úkolů týkajících se přípravy kol na cestu.

Tyto všechny dokumenty vzaté do usnesení jako jednotná linie postupu předurčovaly naši výpravě trnitou zato však v konečné fázi úspěšnou cestu.

Byly tu však před námi desítky dnů které potvrdily správnost a kvalitu souboru opatření, dnů kterými jsme se museli doslova probít přes řady problémů zcela nových, záležitostmi manželských životů počínaje i nepřízní počasí v závěrečné fázi konče. Toto vše z nás během půl roku udělalo otrlé, na každou situaci rychle přesně reagující rodinné sluhý mající však svou hrdost ale i pokoru strávit před manželkou či manželkou kamaráda hodiny v pokleku prosíc za uvolnění a pro blaho naší věci.

Po demokratických, tajných ale přesto jednomyslných volbách ve kterých se Jirka opět nechal zvolit velitelem dostaly věci rychlejší spád. Kola do té dob otrřísaná z usilovných tréninků a vlakových přeprav se přioděla do nových khaky barev a celková údržba z nich učinila stroje schopné pracovat v nejdřsnějších podmínkách řáděním Jánošíka a Benderovců zničených Slovenských cestách. Den odjezdu se blížil. Závažné problémy jak jsem již v průběhu líčení nastínil měly však teprve nastat. **P O Č A S Í !** Tolikrát námi zlořečené, tolikrát proklínané a opět zase stejně nepříznivé. Vydatné lijáky zvedající hladiny našich řek a hladiny adrenalinu v krvi našich těl postavily hráz mezi plánem a skutečností. Jako by nebylo dostavil strádání, běd a odříkání během celoročních příprav. I příroda se postavila proti nám, Jako politruk výpravy jsem měl v ty dny mnoho práce dát do pořádku zlomená srdce a plačící duše kamarádů. Velitel Jirka se chtěl dobrovolně vzdát své funkce což zdůvodňoval tím, že nedokázal poručit počasí. Musel jsem mu tedy vysvětlit, že není 1. kterému se to nepovedlo, že v budovatelské písni z padesátých let ve které se zpívá Poručíme větru dešti a ze které Jirka patrně čerpal ideu ve své zlobě a použil ji i v uplatňování své velitelské pravomoci, došlo jistě z oběktivních důvodů k přemrštěné doměnce o všemohoucnosti. Jirka brzy pochopil, že pokud bude na západě sídlit zlý kapitalista, že jen těžko se nám budou tyto odvážné myšlenky prosazovat a proto ještě téhož dne zaplatil dvojnásobnou známku solidarity z peněz pracně ušetřených na cestu.

Po vědeckém zhodnocení a posouzení povětrnostní situace a za domělého předpokladu severovýchodního proudění, se velitel rozhodl, že nebude ryskovat své nervy a křehkost mozaiky rodinného štěstí, a s mojim požehnáním: "Jed' a slušně se chovej" odjel do Pardubic k babičce. Tento velitelův, dalo by se říci zdravotní manévř se však ukázal být ukvapený, neboť týž den ranního odjezdu Jirky vysvitlo po dlouhé době sluníčko a prognoza meterologů i lidových znalců počasí předpovídala 3-4 slunné dny v Čechách a vzhledem k tvořící se tlakové výši nad západní Ukrajinou, déle trvající solidní počasí na Slovensku.

Velitel však v Pardubicích. V těch Pardubicích ve kterých prožil své mládí a ze kterých se vždy nerad vracel a tak zde byla chmurná perspektiva, že i tento pobyt tam protáhne. Zbývalo proto jen čekat a doufat že stesk

po rodině jej přivede co nejdříve.

My s Hanzem prožívali doma napjaté chvíle srovnatelná s atmosferou koňských dostihů a tuto nervy drásající situaci umocňovala stráta sil z každodenního nočního loučení s manželkami.No ještě že Jirka přijel.

Svůj pobyt protáhl na dva dny a domů se vrátil až v poledne.

Ihned jsme ho navštívili a po krátké poradě bylo rozhodnuto,že pojedeme ještě dnes. A protože do odjezdu vlaku zbývaly pouze dvě hodiny,dohodli jsme pouze sraz na křižovatce a uháněli domů zabalit zavazadla,připravit svačinu na cestu a provést poslední potřebná opatření před odjezdem.

Bylo 23.července 1981,cíl celoročních příprav na dosah.Hlavou mi bloudily vzpomínky na chvíle ktré byly št'astně za námi,chwíle které nás prověřily a zocelily.

V 15 hodin 15 minut Jsem již v doprovodu rodinných příslušníků nasedl na kolo,dal sbohem rodnému domu,sešlápl pedály a vyrazil na místo společného srazu.Přesto že jsem měl doma technické problémy s uzamykáním pásu cudnosti dorazil jsem na smluvenou křižovatku první. Netrvalo dlouho a byl tam i Jirka,Hanz však nikde v dohledu.Usoudili jsme ,že čeká asi u domu a proto jsme vyrazili k jeho obydlí.Nemýlili jsme se.Hanz seděl venku na schodech a vedl nějaký,dle vážných obličejů důležitý rozhovor se svou chotí.Velitel zastavil,zastavil jsem i já,a jali se promlouvat Hanzovi do duše.Ten však byl již tak skleslý,že bylo zbytečné jej plísnit a proto jsem ho povzbudl,tím,že jsem z manželky také slzu nedočkal i když jsem ji tloukl.Jendovi to spravilo náladu a řekl,že už tedy taky pojede. My s velitelem tedy vyrazili napřed abychom zařídili odbavení kol a zekoupení lístků.

Staré špinavé Železnobrodské nádraží pamatující dle vybavení :Koňku“ které bylo další zastávkou a vlastně odrazovým můstkem dlouhé,úmorné vlakové cesty která měla nastat,nám v záři odpoledního slunce vonělo dálkou a připadalo nám být v širém okolí tou nejkrásnější budovou. Ne příliš drahá vlaková přeprava nám vtiskla optimistické výrazy do tváří, zejména když tamní pokladna zvyklá vydávat lístky do Dolánek nebo maximálně do Semil měla problémy se stanovením jejich ceny.Nakonec se přeci jen spletla v náš prospěch čímž jsme ušetřili cca 30 Kčs za každý lístek.S pocity dobře vykonané práce jsme odešli na peron.

Skvělá nálada-Hanz si notoval svou:Cikánský baron jsem já,Jirka co chvíli pronášel slovenské věty a znalost Slovevštiny deklaroval oblíbenou slovenskou otázkou“Kudá vy idiote“ kterou udivoval nejen nás, ale obtěžoval celé nástupiště.Já jsem jen v krátkosti připomenul chlapcům význam Košického vládního programu a jména známých slovenských osobností Jánošíkem počínaje.K opravdové uvolněné náladě stále ještě něco scházelo-nebo spíš přebývalo.Ano,manželka zde na nádraží dosud byla.

Proto jsme rychle provedli několik snímků a po organizovaném nasednutí do vlaku kterému předcházelo roztlačení vozu Škoda 100 manželky jsme vyhledali vozovou třídu odpovídající našim požadavkům-tedy kupé třídy I. A pohodlně jsme se v něm usadili.

Vzhledem k tomu,že nebylo zatím stanoveno ani rozhodnuto kdo bude psát deník z této etapy a nebylo tedy zřejmé na čí stranu a u koho se dnes bude šplhat,rozbalil jsem svačinu a nabídl kamarádům okurku.Tento můj manévr byl patrně natolik průhledný,že když v kamarádech mizela poslední sousta svačiny,oznámil velitel,že dnes píše deník já.Hanz který v té chvíli dojídal okurku a chtěl vyhodit hořký konec oknem byl tímto rozhodnutím velitele natolik zmaten,že v rozrušení by zamaskoval tento úmysl který mohl poškodit jeho profil hned v úvodu deníku,málem vyhodil peněženku kterou držel v druhé ruce.Včas jsme mu v tom zabránili. Hanz si uvědomil svoji chybu a začal mi pochlebovat a jako omluvu svého neuváženého a roztržitého jednání uvedl,že se málo vyspal a že jednal v jakémsi mistifikovaném stavu pro který nemá vysvětlení.Nám s velitelem to však bylo jasné hned.A sice.Hanz chtěl právě tak jako již jednou v minulosti peněženku raději vyhodit,než aby nám něco dobrého koupil.Brali jsme to jako nekamarádké jednání a podrobili Jendu kolektivní kritice.Hanz se tvářil být ukřivděný,naoko jako by litoval,ale v duchu již sprádal další cestovní plán o jehož temném pozadí a vyvrcholení se v deníku ještě dočteme.

Po této trapné epizodě a odhalení Hanzových úmyslů bylo jisté,že již bude do konce výpravy nebo alespoň etapy šplhat aby i on vyšel z čistým štítem. Měli jsme proto s velitelem vcelku snadno zajištěný stálý přísun potravin z jeho zásob a ochravu před dotěrnými děvčaty která již zde ve vlaku slídila kolem našeho kupé v naději,že je obšťastníme alespoň pohledem. Proto cesta do přestupní stanice v Pardubicích proběhla bez dalších příhod či problémů.

P a r d u b i c e.

Jestliže kdy projíždíme tímto městem je program vzhledem k jistým vřelým vztahům velitele k této Paříži Čech jak je Jirka před lety velikášsky co by patriot nazval zajištěn.Nejinak je tomu i letos.Naše kroky míří nejprve k úschovně zavazadel a potom na rychlý bus který nás veze do Svítkova k Jirkově babičce.Do odjezdu vlaku na Slovensko zbývá několik hodin a tak je tato zastávka zde plávovaná.Všichni jsme vzpomínaly na výborné koláče kterými jsme se zde přejídali v roce 1972 při naší první společné výpravě okolo Čech,na pohostinost i měkou postel domu do kterého jsme po letech opět směřovali.Po přivítání se s Jirkovou babičkou která byla velice překvapena zejména Jirkovým příjezdem neboť toto místo před několika hodinami opustil,očemž svědčilo několik ledabíle pohozených dětských hraček snesených z půdy a které nebyly dosud

uklizeny. Následovalo vyptávání se na naše rodiny, přičemž odloučení a teskná vzpomínka vehnala nám slzy do očí.

Jirkova babička si tyto slzy vysvětlila jinak a se slovy: "Hoši vy máte jistě hlad a já se tady ptám na samé nesmysly" odběhla do spíže. Zakrátko byl před námi na stole domácí koláč patřičných rozměrů.

Nemusím se šířit o tom koho z nás ovládá největší apetit a kdo měl největší „zásluhu“ na jeho likvidaci. Chudák babička, jistě musela několik dní strádat. Že se nestydíš Hanzo

Naše návštěva uběhla velice rychle, nastal čas odchodu. Poděkovali jsme za pohoštění, rozloučili a hurá na nádraží. Když jsme tam pěšmo dorazili zbývalo do odjezdu vlaku asi půl hodiny. Vyzvedli jsme zavazadla, koupili několik lahviček a hurá na nástupiště.

Již během očekávání vlaku nás upoutala mladá, hezká dívka která dle zavazadel a cestovního vybavení náš vlak také očekávala. Při mém povzdechu "Jestlipak má jedničku" - myšlena třída ve které jsme chtěli cestovat odpověděl Jirka s rutinou znalce: "Kdepak, ta má nejméně trojky" A zde jsme si s velitelem na letošní výpravě poprvé nerozuměli. Já o voze a on o koze!

To se však už blížil vlak a shon na nástupišti vyvolal i v nás příjemný pocit svobody, pravého uvolnění, nezaměnitelnou směs tuláctví s toužebným očekáváním budoucna. Vtip a energie z nás jen sršely. Dojemné loučení manželů na nástupišti jsme komentovali tak že pokud pojedete jeho milá našim vlakem, pravděpodobně na něho zapomenete v prvním tunelu.

Zdravé sebevědomí a optimizmus jitrila pouze perspektiva úmorné vlakové cesty a po zkušenostech z loňské výpravy i obavy z nekalých žen před kterými nás doma důrazně varovali Proto jsme s vůdčí myšlenkou že nekalá žena necestuje v kupé I. třídy toto okupovali. Bezpečné kupé I. třídy bylo tím nejlepším útlukem pro zmožené a tak nám ani příliš nevadila červy prolezlá sedačka na kterou jsme složili svá těla, přihnuli si každý jedno pivo, neboť střízlivému se na Slovensko po zkušenostech jen těžko cestuje a zimou se tetelíc jeden k druhému nechali se unášet ohnivým ořem bezesnou nocí na východ.

Ranní moč nás zastihla již pod Tatranskými velikány.

Když jsem procitl, stál již velitel u okna, zasněně hleděl do kopců a ke zotaovným které mu byly častým domovem při léčení jeho astma.

Z jeho lítostí staženého hrdla se co chvíli ozývalo Jeho: "Ach jo"

S probuzením prvního Jeníkova mozkového závitu se probudila i jemu vrozená žravost což se projevilo i první větou jim pronesenou na Slovensku „Kde je jídelní vůz?" Tento Hanzův výrok způsobil i v našich žaludcích potřebu něco sytého pozřít což vedlo k průzkumu vlaku. Jídelní vůz byl vcelku brzy objeven, ale k naší velké nelibosti byl zcela vyžraný.

Neochotný jídonosič nabídl pouze a za tučný peníz trochu černé bryndy

o jejíž totožnosti byl veden spor ve kterém měl poslední slovo opět velitele který prohlásil,že to bylo kafe.

Káva ještě více vyprovokovala naše žaludky což nás přimělo k prohledání zavazadel, posbírání drobků ze včerejší svačiny. S láskou a suchým polknutím jsme vzpoměli na tučného červa který našel pohřebiště pod podpatkem Jirkovi nohy když v noci rušil náš klid.

Bohužel to byla krutá realita která neměla řešení a nezbylo nic jiného než trpět.

Zpestřením monotolní dlouhé jízdy byl přisednůvší si místní asi 80 sáti letý chalan který kromě krčmy páchl i jinými nevábnými vůněmi,avšak vyzáží Jánošíka v důchodu vzbuzoval respekt i u průvodčího který ho z naší jedničky nevyhodil,ačkoli neměl ani rychlíkový příplatek.

Na bližší seznámení a případnou budoucí družbu nebyl čas,blížila se cílová stanice.Připadalo nám však,že vlak stojí nebo jede nazpátek,nervozita a napětí vrcholilo.Konečně vlak brzdí a stojí! Vítajme v Košicjach.

Blankytně modré nebe,teplo,davy lidí a mezi nimi my světáci.Kráčíme kolejištěm v zástupu dle funkcí a rozdáváme milé úsměvy.Co občan to cikán a tak lze tušit,že ZVCSC bude mít mnoho práce,a teprve nyní se dostává uznání za prozíravost zavedení této nové funkce.

Pohlčení rozlehlou nádražní halou vyhledáváme nejprve hygienický koutek abychom odstranili nános cestovního prachu,převlékáme se do sportovního.Čekárna ve které jsou tyto úkony prováděny je poloprázdná až na dvě sličná děvčata maďarské národnosti která po našem svlečení se do trenek tuto bázlivě opustila.Také my jsme již v plné kráse a vycházíme krokem namakaných sebevědomých borcu před nádraží,abychom vyzvedli kola a mohli vyrazit na kole z Košic domů. Když už tak šmajdáme asi 10 minut kolem nádraží a v hale abychom našli výdejnu spěšnin a zavazadel,plácl se Jenda do čela a povídá:“ Ježišmarjá,vždyť já to tu znám a vím kde to je,ted’ si vzpomínám že jsme tady vloni začínali cestu do Maďarska.“.A již nás vede najisto na druhou stranu před nádraží. My s velitelem jsme unešeni jeho obrovskou pamětí,ale pro jistotu mu dáváme do kapsičky u trenek cedulku Jan Hudský Koberovy pošta Železný Brod.Po vyzvednutí kol provádíme jejich kontrolu,absolvujeme zahřívací kolečko v parku,v parku ke kterému se vázalo i několik mojich ne příliš veselých vzpomínek neboť byl před lety svědkem truchlivého sezení jičínských orientačních běžců po sestupu z I. Do II.ligy.

To již ale jedeme ulicemi města a vyhlížíme místo kde bychom se nasýtli. Mléčná jedaleň.Prodavačky uštvané naší obsluhou,vyprazdňující se regály a mručící fronta hladových za námi.Asi za hodinu se cítíme již téměř najedeni a proto odcházíme do nedalekého stinného místa před kostelem. Fotíme se.Jenda obdivuje architekturu kostela a po gotickém dopingu je hotov ujet 200 km bez zastávky.Slunný den vylákal z úkrytů hezká

děvčata a tak je tu pastva pro mé i Jirkovi oči.Proto posedáváme a také se dopujem,je skutečně na co se dívat.Jestli je pak Jenda připraven zdolat sumu kilometrů,dopad naší vpravdě sexpediční potrawy je zcela opačný.Je však nutno držet se plánu a doufat ve světlou budoucnost v této věci během dalších kilometrů.

Proto provádíme jen krátkou procházku městem při které si Hanz koupil nové brzdy.Tento podezřelý nákup ponechávám bez komentáře zejména proto že jej sám komentoval slovy:“Já brzdou letos nebudu Slovensko s vámi dobudu“.

Vyrážíme z města směr Rožňava.Již průjezd městem a první kilometry periférií Košic dávají tušit že to nebude žádná paráda. Naopak.Ukázalo se,že jsme udělali zásadní chybu v tom,že jsme letos vyrazili bez nosičů a zavazadla vezeme na zádech.Au ,au,to to bolí. Dvacetikilové kletry tisknou zadky do sedel a tupá bolest nutí k vyčerpávající nepohodlné jízdě ve stoje.My s Jirkou závidíme Hanzovi turistická sedlo“Osmipérák“ které již během přepravy budilo zájem sběratelů co by muzejní kus.O pohodlnosti jeho sedla nás přesvědčuje i jím si prozpěvovaná píseň“Sedím si na uhláku a vyhlížím do kraje“Pokračování písně je skutečnou realitou neboť se opravdu veze ve vlaku ve kterém je lokomotivou Jirka nebo já.

Za těchto nepříjemných bolestí ukrajujeme kilometry po betonové silnici kde každé drncnutí spoje mezi panely provází zaúpění či nadávka na adresu cestářů.Krajina je zde zatím jen mírně zvlněná stále se však stoupá.Úmorná vlaková přeprava způsobila četné zastávky,když se však jede je tempo solidní.Na špici se střídáme pouze s Jirkou. Jenom jednou přifuněl odkudsi zezadu Honza s tím ,že to,že nemá cyklistickou minulost není důvodem k tomu aby za tím udělal tečku a pustil se do úniku. Jeho snažení však nemělo dlouhého trvání a již po necelém kilometru byl opět na chvostě lapajíc po dechu jako kapr na suchu.

Bylo proto přirozené a nerad o tom píš,že jsem musel přibrzdit cestovní rychlost,neboť kamarád Honza byl svým vlastním únikem -třemi minutami slávy na čele peletonu zcela vyčerpán,a konec konců ,mohu to také říci,že ani Jirka na tom již taky nebyl nejlépe. Hoši se začali propadat a vzdálenost mezi čelem a jejich bicykly se stávala stále propastnější.K radosti kamarádů kteří už mleli z posledního se mi podařilo píchnout galusku a tak je tu odpočinek .Po opravě a znovu nabytí sil pokračujeme dál.Počasí je nádherné,slunce pere na plný pecky,vedro jako na Sahaře,trápí nás žízeň,hrozí dehydratace.Zastavujeme pod kopcem kde v zahradním bufíku očerstvujeme několika limonádami. Zde se taky dovídáme,že kopec před námi již nebude taková procházka jako dosud,že se zde jezdí závod Okolo Slovenska a nahoře je horská prémie a že se máme opravdu na co těšit.

Vyrážíme proto opatrně do kopce který se začíná zvolna zvedat. Již však po 500 m začíná pořádný krpál .U viaduktu který podjíždíme se stává silnice s tekoucím asfaltem rozpálenou mucholapkou po které se pomalu šplháme vzhůru. Moji kolegové se začínají opět propadat, kopec je ničí. Mám už toho taky plný zuby a marně vzpomínám zda jsem jel kdy a za takových podmínek něco horšího. Je to v tom vedru opravdový očistec. V prudké zatáčce po několika kilometrech stoupání zastavuji a čekám na odpadlíky. Výjezd ze zatáčky zakončené metrovou zdí tvoří odstavné parkoviště pro dvě až tři vozidla a je odtud nádherný, téměř letecký pohled do údolí. Asi za tři minuty přijíždí velitel který nic neříká, jen funí. Pro přivaly potu mne ani příliš neregistruje. Jeho pozornost spíš zajímá mladá lehce a vyzývavě oděná Maďarka která zde parkuje svůj karavan s živností. Vzhledem k našemu bídnému stavu a naštěstí pro nás žádné služby nenabízí. Asi za dalších pět minut po příjezdu Jirky se objevuje v zatáčce asi 500 m pod námi Hanz. A copak to nevidíme ? ! Jenda tlačí. Velitel se jen zamračil a už byl Honza v sedle. Pokračujeme dál, dál pokračuje i kopec, ne však již tak prudce. Po odpočinku načerpání sil se mi jede velmi dobře a proto jedu opět s velikým náskokem vpředu. Nikdo z kamarádů nemá na to držet moje tempo. Dostávám se na horskou prémii, hoši v nedohlednu. Proto, že však vím co dokáže Jirka ve sjezdu, jakou dokáže ze sebe učinit aerodynamickou střelu a jak umí ryskovat v zatáčkách na nic nečekám a pouštím se dolů. Sjezd je nádherný. Jestli kopec nahoru snesl nejpřísnější měřítko, je jeho odvrácená tvář sjezdařským vyvrcholením mé dosavadní cyklistické kariery, což i Jirka po dojezdu potvrzuje. Říká však že ho dolů trochu brzdil autobus a tak ho v jedné zatáčce předjel. Za tři minuty po dojezdu Jirky nás autobus skutečně míjí a bledá tvář řidiče i vykulené oči pasažerů za jeho skly dávají tušit velikost výkonu velitele Jirky. Čekáme spolu asi deset minut na Hanze u hospody. Jenda však nikde a proto s obavou že snad nezvládl řízení a havaroval mu vyjíždíme naproti. Asi po jednom kilometru spatřujeme řítící se kouli do údolí. Byl to on. Nám s Jirkou spadl kámen ze srdce, Jenda se vmlouvá, že jemu řetěz- Jak jinak, že. Do města je to asi pět kilometrů a tak již jedeme pohromadě abychom vytvořili dojem síly a vzbudili respekt domorodců a podpořili perspektivu klidu plánované odpolední siesty. Následující příjezd do Rožňavy je pak velkolepy. Vítá nás hudla. Jirka v domění, že je věnována našemu příjezdu nasadil výraz návštěvníka z jiné planety a vybízí své kolo k taneční kreaci po vozovce. Hudbu i jeho počínání však přerušuje Slovensko-Maďarská relace místního rozhlasu vyzývající občany na brigádu a k hubení hlodavců. Je čas oběda a prto míříme k restauraci kde činíme tak aby naše prázdné žaludky déle netrpěly. Po kvalitním obědě zalitém dvěma dvanácti stupňovými pivy které dodaly tělu potřebné síly

,ale i známou sladkou únavu nás kroky přivádějí do parku uprostřed náměstí a rozbíjíme zde hlavní ležení. Využívám této zastávky jako již několikrát během naší cesty ke krátké politické informaci a sice o významu Rožňavy během Slovenského národního povstání. Během naší odpolední siesty se kolem našeho ležení nahromadilo několik desítek čumilů kteří šlapou okolo kol a významně pokyvují hlavami. Jirkovi to dělá dobře, neboť zejména jeho bicykl je středem pozornosti. Tváří se jako Američan připravený rozdávat autogramy, ale i připravený zasáhnout, kdyby snad někdo byt' jen pohlédl na kolo nešetrněji. Vyndáváme deku, poleháváme - podřimujem. Je to krásný pocit být stovky kilometrů od domova a nikým nerušen trávit polední klid. Vše je však vysoce organizačně zajištěno dle harmonogramu tak, že jeden provádí průzkum města, druhý spí a třetí z nás hlídá kola a klid druhého. Tyto operace jsou pak prováděny až do úplného vystřídání a vystřízlivnění všech. Balíme. Ještě několik autogramů, lístky domů a vyrážíme z města směr kopce Slovenského Rudohoří. Následující kilometry nejsou ničím jiným než běžnou cyklistickou rutinou. Vpředu Jirka nebo já tempo přiměřené, držíme se pohromadě, nikomu se nechce dokazovat jaký je borec. Několikrát se občerstvujeme protože je stále vedro. V obci Gočovo provádíme poslední velkou občerstvovací zastávku, Občerstvení zde je nutné vzhledem k plánovanému dojezdu etapy ve Švermovu na 130 km cesty, nechceme již nikde stavět. V Gočovu se u místních informujeme na cestu před námi. Obyvatelé dědiny nás upozorňují na zvyšující se náročnost a profil cesty, zejména na patnácti kilometrové stoupání na trase, jeden z nejtěžších silničních úseků Slovenského Rudohoří. Svě vary vary dotvrzují příběhem Jano Gobána z dědiny který chcel těž pokoryť tento vršok na bicykli, uštvaj si souchotě a teraz tam má mohylu. Jeník při zmínce o kopci zaslzel a komentoval toto zjištění slovy z filmu Knoflíková válka: "Kdyby jsm to bejval věděl, tak by jsem sem nejezdil!" Je to pro nás skutečně důvod k zamyšlení zda pokračovat na cestě ještě dnes neboť slunko již také šikmí své paprsky do našich tváří - večer se blíží. Ano je nutno přemýšlet o noclehu, odpočinku a nabrání sil. Jsou to slova velitele která tento názor vaslovuje jako první. Hanz se okamžitě přidává. Ani já příliš neváhám se souhlasem, neboť perspektiva nudného čekání na zbídačelé kamarády na vrcholu kopce mne od další cesty také odrazuje. Je proto rozhodnuto, že se při první možné příležitosti ubytujeme. Již průjezd další dědinou byl pro tento náš úmysl úspěšný. Nejen že splňovala velikým kostelem ve svém středu Honzovy představy, ale i množstvím dospívající mládeže slibovala možnost zábavy a konverzace po Slovensku pro mne i velitele. Informační cedule upozorňující na možnost ubytování nás odvádí vpravo ze silnice do uliček obce, poté mírným

stoupáním za humna kde je koupaliště s budovou ubytovny. Celé prostředí s pozadím hor a zejména kulisa koupajících se dívek v bazénu nás okamžitě přesvědčilo, že toto je to pravé místo, toto je ten Slovenský Ráj ve kterém rádi přespíme. Po krátké domluvě s ubytovatelem je vše potřebné vyřízeno, nocleh je zajištěn.

Těžké nánosy cestovního prachu a potom ne příliš pěkně vonící kamarádi by jistě nezanechaly dobrý dojem v případě možné konverzace s dívčí omladinou která nás zvědavě okukovala ihned po příchodu do oploceného prostoru ubytovny a koupaliště jako Jezinky Smolíčky Pacholíčky.

Proto chlapcům povídám "Teď se půjdete vykoupat ať neděláte ostudu, a Ty Jendo strč kolo za barák, ať vypadáme jako borci" Tento taktický pokyn však chápal Honza jako osobní napadení, což mělo za následek to, že nechtěl vydat mýdlo které vezl s dovětkem, že nás nechá špinavé a zašlé. Když si však uvědomil, že by byl jedinou bílou vránou mezi námi, co by ho čekalo v noci a zejména po zvýšení hlasu velitele mýdlo vydal. Zatím jsme naházeli náš špinavý bordel do třílůžáku a halíme se do plaveckého.

Příchodem před budovu ke koupališti utichl veselý hlahol koupajících se Sirén jejichž hlas nás vábil jako Homerovy mořeplavce popisované v Odizeji. Byly to naše atleticky vypracované postavy které budily respekt i u několika mladíků kteří se svými pivními mozoly odcházely se sklopenými hlavami z bazénu a děvčeta na nás hleděla v němém úžasu se zbožnou úctou. Z této pro nás příznivé situace těžil nejvíce Jirka který se svou postavou Herkula převyšoval naše těla a také zejména proto, že já se svými 48 kg váhy i s batohem navynikal ani dobrým plaveckým stylem a moje čubička byla i vedle Jendova ouška trapnou ukázkou plavecké nemohoucnosti. Zato Jirka předváděl solo tanec akvabely, co chvíli se nořil ke dnu, aby se po pěti minutách objevil na hladině jako Nautilus. Když po deseti minutách zápasu s živlem převyšovala husí kůže u mne i u Hanze naše tělesné schránky, vylezli jsme z bazénu, neboť další pobyt tam mohl znamenat podchlazení které by mohlo znamenat STOP sexpedičnímu poslání výpravy. Jenom Jirka vědom si svého kulturisticky vypracovaného těla i výborného plaveckého stylu, nedbaje však svého chatrného zdraví podlomeného ve službách u pohraniční stáže a častým hladověním když šetřil peníze na cestu, setrval v bazénu, zejména pod hladinou. Toto jeho potápění se nakonec ukázalo být mu málem osudné, očemž se v deníku ještě dočteme. Po důkladné očištění odcházíme na pokoj, vybalujeme ptopocené hadry a rozvěšujeme je kde se dá. Protože se necítím příliš unaven a zatoužil jsem se podívat do zdejších kopců do a přírody, dávám kamarádům sbohem a vyrážím poklusem do hor které se již po třech stech metrech od ubytovny zčínají příkře zvedat. Je parný letní podvečer, v polovině kopce již pro přívaly potu a vyčerpání přestávám vidět, ale běžím dál. Asi po dalších deseti minutách se dostávám

na náhorní planinu, a stojí to za to!Nádherný pohled do okolí a dolů k ubytovně kde se hoši jeví jako malé nicky,přesto že před chvílí kralovali v bazénu mohutnými těly hrochů a vorvaňů.Pak je tu i pestré,nepřeberné množství květů které u nás nevidíš,které vedle zaprášených plevelů u silnic kterými projíždíme vypadají ve svitu zapadajícího slunce jako orchydeje.Bylo to nádherné.Nadopován touto krásou vracím se dolů.Chlapci mezi tím vyměnili u Hanzova kola brzdy a provedli celkovou údržbu svých ořů.Po krátké poradě vycházíme do vesnice s úmyslem nasytit hladové žaludky a dodat tělu potřebnou kulisu po které naše duše prahly jako žíznivý po oáze v poušti. V nedalékové hospodě konzumujeme lehké meny a něco k zapití,poté nás již kroky vedou ke kinu u kterého již v šest hodin přešlapuje několikahlavý dav vesničanů v naději urvat lístek do první řady.Asi za půl hodiny přichází vesnický promítač provázený ovacemi a provoláváním slávy,neboť má podle místních pouhé dvě promile.Po oznámení že bude promítán film „Přejezd Kasandra“propuká v davu po kultůře lačných přítomných domorodců nadšení srovnatelné se zrušením roboty za Marie Terezie. V kině je narváno a těžký vzduch páchnoucí potem zvedá žaludek . Drží nás zde pouze zajímavě se rozvíjející příběh filmu,který dějem uspokojí i náročného diváka.Tyto všechny okolnosti uvádím jako širší souvislosti předcházející dramatickému vyvrcholení našeho pobytu v kině.V blížícím se závěru filmu provázeném úlevnými vzdechy ze strany diváků jsme totiž s Hanzem přeslechli tiché Jirkovo sípání provázené dušným kašlem, a tak ,až po té ,co se v sále rozsvítilo,spatřili jsme s Hanzem hrůzné dílo choroby,která udělala z našeho velitele nemohoucí děcko.Smrtelná bledost,obličej s modrajícími rty...nic nás nenechalo na pochybách,že je zle,že zde člověk zápasí o život.Staří hospodáři říkají že nejhorší je vidět umírat koně.Můj názor je však po této zkušenosti ze Slovenska jiný:“Nejhorší je vidět umírat velitele!“Nechtěl bych už znovu vidět tu s osudem smířenou tvář kontrastující s prosebnýma očima toužícími žít,doufající v pomocnou ruku kamaráda. Ač bych měl z úmrtí přítele výhody sebevětší-uvolnění funkce,nějaká maličkost z vybavení kola a vdova,odvrhl jsem tuto zvrácenou myšlenku stranou a rozhodl jsem se jej zachránit neboť jsem to mohl být v této situaci pouze já se svou běžickou kondicí nebo vozidlo záchranné služby kteří jsme mohli včas dopravit Jirkovi potřebné léky které zapoměl v batohu na ubytovně.Neváhal jsem ani vteřinu a vyrazil na dvoukilometrovou trať k ubytovně..Mrzelo mne,že jsem nechal Jendu u nemocného neboť mohl lehce překroutit poslední přání umírajícího ve svůj prospěch a získat tak snadno třeba jeho bicykl po kterém jistě toužil,ale na druhé straně bezelstnost Jendova jednání v zásadních věcech mne ujistila že by to

neučinil a ústní testament by bral jako nepsaný zákon.

Vydina ohroženého života kamaráda vykřesala z unavených nohou poslední zbytky sil i když jsem už taky málem mlel z posledního...

Podařilo se. Po dvojté dávce Syntophilinu a doušce lisovaného vzduchu z foukátka Jirka procítl ze mdlob a jeho děkovný úsměv bude navždy uchován v mém srdci. Víím, že vyprávěním tohoto příběhu v rodině postiženého jistě nestoupnu na ceně, ačkoli jeho publikací bych jistě Zazářil na předním místě světového žebříčku FER PLEJ.

Dopřavili jsme tedy s Hanzem vysíleného velitele na ubytovnu kde bylo nutno zhodnotit nastalou situaci pro další vývoj cesty. Jirka nás ale ujistil, že to bylo jeho chybou, a že při včasné podání léku se obdobná situace astmatického záchvatu již opakovat nebude a dožije li rána pokusí se pokračovat dál za sexpedičním posláním výpravy až do úplného vyčerpání sil. S dojetím jsem při této příležitosti vzpomenu na svého starého nemocného psa Bobíka ze kterého se také ač věkem v důchodě stával nezničitelný tvor ucítiv pach hárající feny. My s Jendou jsme ocenili jeho vůli cvičenou složitými životními situacemi a přáli si aby jeho chatrné zdraví vydrželo a on se zotavil.

Nevím jak proběhla Jirkova noc, jisté bylo však to, že když jsem ráno otevřel oči, byl již velitel na nohou, kypěl zdravím a hýřil optimizmem....

Drazí kamarádi i Vy vážení čtenáři našeho deníku.

Zde končí první část mnou psaného vyprávění které mělo přinést svědectví o tom co předcházelo a jak nám začala naše vlakovo cyklistická výprava na Slovensko. V další části našeho deníku měl zážitky nás všech zaznamenat pro oživení vzpomínek a pro generace příští Honza. Jeník však bohužel nedokázal nalézt v sobě sílu aby tak učinil a tak zde zůstávala otevřená kapitola. Nepřistoupil li k napsání našich zážitků ihned po skončení výpravy, bylo vcelku zbytečné vyžadovat tuto jeho povinnost po měsíci nebo dokonce po roce, zejména když pravomoc velitele a bohužel i moje politická práce vůči jeho osobě pozbyly skončením expedice na účinnosti... Jestliže tedy píšete následující řádky opět já, věřte že je to po 1292 dnech od chvíle kdy jsme 23. července 1981 poprvé šlápli do pedálů této cesty, prosím Vás o jistou shovívavost a především o prominutí rychlejšího spádu vyprávění, neboť i přes jasnou mysl, některé detaily a zejména pocity nelze již podat tak, jak by zasluhovaly.

Tak tedy ráno.

Balíme a nařikáme na nejoblávější místa tolik zničené od sedel našich kol a chladíme je proudem tekoucí vody v umyvadle. Jeník který se vrátil k peletonu z vedlejšího pokoje kde strávil noc bůh ví s kým chladí také, ale na opačné straně což dává za pravdu předešlé doměnce. Nebudu

rozebírat, jsme přeci na sexpedici. Asi v 8 hodin jsme připraveni na cestu máme zabaleno i zapláceno. Opouštíme ubytovnu a míříme do jídelny Jednotného rolnického družstva /JRD/ ve vsi kde jsme si již předešlého dne zajistili raňajky. Hodujeme, ale poté již vyrážíme z obce směr prudké a dlouhé kopce. Bavíme se tím jak se to rýmuje. Při vlastním průjezdu dědinou si všímáme značného sročení vesničanů vybavených kosami a hráběmi postávajících u vozovky, kynoucích nám na pozdrav. My pomrkáváme jen po pěkných děvčatech které vybaveny jmenovaným nářadím nedávají zapravdu slovům z písně: "Starý bábě dáme hrábě..." Ale nás naopak nás svým slovanským zjevem-holky krev a mlíko přitahují a my jsme ochotni strávit zbytek dovolené na brigádě při sklizni sena. Zdravý rozum však našťěstí zvítězil nad pracovní aktivitou vykřesanou z mlhavých představ dobrodružství v kupě sena. Přesto že bych to jako politruk musel ocenit byl jsem rád že se jelo dál.

Za další dědinou, asi po pěti kilometrech jízdy do mírného kopce již začíná obávané stoupání. Je krásný slunný den, sluníčko se nám opírá do zad, ale ne a ne zatlačit. Asi po dalším kilometru stoupání je nám jasné, že to bude pořádná šichta která opět prověří naši trénovanost, vůli i zdraví. Při pohledu k tušenému vrcholu stoupání kdy je nutno hluboko zaklonit hlavu vzad se automobily ale i autobusy které registrujeme v serpentínách asi ve dvou třetinách kopce jeví jen jako malé krabičky od zápalek. Proto jedeme volně, šetříme silami, nebude jich nazbyt. Je mi vedro, zastavuji a sundávám již propocenou vrstvu oděvu, usedám opět do sedla a pouštím se do pronásledování uprchlíků kteří mi nespořádně ujeli. Abych byl však upřímný udělal bych to také tak, zejména když vím že každé takovéto zdržení či zastávka je projevem slabosti.

To již ale slyším za zády unavený zvuk funičního autobusu který se zvolna plazí do kopce. Proto zvolňuji tempo, uvolňuji svaly, dýchám zhluboka, relaxuji, zkusím se udržet v háku a dojet uprchlíky co nejdříve. A je to tu. Autobus mne zvolna předjíždí sálajíc teplem přehřátého motoru, zahalený v oblacích černého dýmu, je třeba zabrat. Utahuji klipsny, zvedám se v sedle, zkřivuji obničeť do mučednické grimasy, nastává honička. K mé velké radosti zjišťuji na zadním sedadle autobusu as šest krásných děvčat které jsme registrovali při průjezdu obcí na začátku dnešní etapy. Smějí se na mne a mávají. Okamžitě měním výraz obličeje- něco jako chameleon umí s barvami. Z mučedníka se stává namakaný borec s flegmatickým výrazem který i přes jisté vypětí se co chvíli porozhlédne po okolní krajině, samozřejmě jedu opět v sedě. Asi po dvou minutách této jízdy jsem již pořádně přiotrávený kysličníkem uhelnatým a naftovými spaliny které se za autobusem plazí jako jedovatý had. V následující serpentíně dojíždím takto oba unavené kamarády stále těsně za zadním nárazníkem a za značného nadšení přihlížejících nyní však již z celého

autobusu. Chlapci také vycítili šanci blýsknout se též před jásajícím davem pasažerů u zadního skla a proto se i oni pouštějí do jeho pronásledování. Asi po 300 metrech společné jízdy však odpadají v pořadí Hanz i Jirka, neboť velitel zničený předešlou nocí jen těžko polyká příděl smogu kterým nás autobus krmí. Zůstal jsem tedy opět sám a již jen s námahou dělám čest zbytku výpravy která se propadla hluboko za zadek autobusu. Dívky na zadním sedadle jako by vycítili co prožívám o čemž svědčí asi i výraz mého obličeje, my posílají pusy jako dopink do dalších kilometrů stoupání. Odměňuji se jim tím, že v pro řidiče autobusu složitějším úseku čtyř zatáček v rychlém sledu za sebou autobus předjíždím a jedu dalších půl km před nim čímž mu dávám jasně najevo, že mi překáží a zdržuje. Tento hrdinský čin se však v žádném případě nelíbil jeho řidiči který začal ždímat autobus na plný pecky a z kraksny se začalo valit trojnásobné množství smradu. Ani tyto extrémně zhoršené podmínky mi však neubraly na vůli udolat desítky koní skrytých pod kapotou IKAROSU, zejména když se pak po dalších dvou kilometrech pronásledování smradlavé obludy plné krásných princezen objevily na asfaltu silnice ne příliš vysoké číselné údaje které každému zkušenému cyklistovi dávají tušit vzdálenost která ho dělí od vrcholu kopce. Podařilo se mi proto ještě vykřesat z unaveného, potem zalitého těla poslední zbytky sil a na horské prémii být společně s autobusem.

Vrchol kopce byl za mnou, hrdina etapy byl na světě, zbývalo počkat na kamarády. Tuto čtvrt hodinku jsem strávil odpočinkem na příkopě, ke snědení několika sušenek, převlečení se do suchého a pozorováním mračícího se nebe na horizontu. Jako další se na vrcholu stoupání objevil velitele který mi udělil pochvalu za skvělé solo a po další propastné desetiminutové mezeře za nim přitlačil na kopec kolo i Honza který se zmohl jenom na "Fuj Tajbl" a praštil sebou i kolem na pangejt. Odpočíváme, sytíme se ze železných zásob, Hanz dává do placu i slaninu kterou si z domova vezl pro případ nouze nejvyšší. Když si pak zbylou kůži ze špeku namazal kolena a zbytek těla, vycítil jsem, že dolů, ve sjezdu který měl následovat nebudu mít asi šanci. A skutečně. Následující kilometry nejsou ničím jiným než sebevražedným pádem kamikadze ve kterém jsem se několikrát pokusil zvrátit pro mne nepříznivou pozici- leč marně. Jeník i Jirka mi nedali šanci a tak jsem drkotajíc zuby zimou ale i hrůzou z krkolomné jízdy přijel pod kopec poslední. Dál jsme pak již pokračovali společně. Zastavujeme u hospůdky, konzumujeme několik červených limonád na ex. Potom opět usedáme na kola a necháváme se vést silnicí krásným prostředím rozeklaných skaliských svahů podél toků jakési říčky směrem k Dobšínské ledové jeskyni. Cestou se fotíme, pozujeme u žebříňáku s našimi naloženými koly kdy mi velitel nařídil abych se jako hlavní tahoun chopil oje. Byla to jen taková propagační poza pro

náhodného turistu který nás takto vyfotil pro deník a rodinná alba. Cestou k jeskyni se fotíme ještě několikrát s přispěním turistů ve trojici neboť tušíme nebezpečí zbloudění některého z nás v šeru podzemí, a proto toto foto aby zůstal poslední společný snímek na památku.

Po příjezdu do prostoru označeného jako východiště k nástupu na stezku vedoucí k jeskyni však necháváme tento skvost přírody jako by bez povšimnutí a vrháme se do front u stánků s potravinami, nápoji i suvenýry, utrácíme, žerem. Po hodinové hostině kdy vzalo za své několik džusů, kompotů, sušenek a místních specialit píšeme lístky domů a příbuzenstvu. Teprve až na povel velitele který nás slovy: “Tož chlapci vzhůru dolů” vytrhl z odpolední siesty a ožíváme vidíc se již na kvádru ledu

v jeskyni chladíc tak otrískané zadky od sedel. Nyní však teprve zjišťujeme, že prohlídka zde má pravidelný ráz a že další skupina se pod zem dostane až za hodinu, přičemž vlastní prohlídka trvá stejně dlouho. Po poradě definitivně zavrhuje návštěvu zdejšího podzemí, neboť nás čeká ještě mnoho kilometrů, začíná foukat vítr a i nebe se chystá na déšť.

Mračí se nebe, mračí se i Hanz kterého rozhodnutí o nenavštívení sloje zdrtilo nejvíce - vždyť známe jeho letitý názor že nejen ujeté kilometry jsou kořením cykloturistiky, ale mlčí, nic neříká, neboť ví, že každá výtka by se obrátila proti jeho osobě, zejména když tu promeškanou hodinu prožral s námi a jeho účet byl největší.

Pár propagačních snímků, odlehčení v lese a jsou tu další kilometry našeho putování. Jedeme pohromadě, tempo je solidní a i nálada se vylepšila. Bohužel ne na dlouho. Asi po deseti km začíná ošklivý protivítr, objevují se chumáče mlhy, začíná drobně pršet. I my začínáme dřít jako koně neboť do civilizace zbývá podle mapy asi patnáct km, a skrýt se lze pouze tam. Naštěstí je to jen krátká přeháňka, nicméně příděl vody dostáváme odspodu ze stříkajících kol. Jedeme v těsném závěsu, pravidelně se střídáme na špici. Náhle však proti nám z protisměru přifrčí na 350 -ce příslušník VB - místní žandár, zastavuje, otáčí stroj a jede za námi. V duchu se již vidíme, u náročného výslechu, kontrole totožnosti, při placení pokuty za překročení povolené rychlosti, naše nejsmělejší představy dávají dokonce tušit celostátní pátrání vyhlášené stýskající si manželkou některého z nás. Příslušník však jedouc podél nás aniž by přibrzdil naše tempo křičel tak aby přehlušil řev jeho služebního stroje “Kdě sů ostatný pretěkáry!?” Nejprve jsme nechápali, ale následující křižovatka za zatáčkou silnice nám dala odpověď. Stál tam totiž několikahlavý dav vesničanů, mával transparenty a mávátky a volal: “Už idů, už idů, pome chlapci do-to -ho!!”

Bylo nám hned jasné, že jsme se nějakým způsobem dostali na tat'

bicyklového pretěku a tito dobráci včetně žandára nás považují za projíždějící závodníky. Využíváme táto pro nás příznivé situace a chvatně odpovídáme strážci zákona, že jsme se peletonu urvali ve stoupání k jeskyni a aniž bychom si co řekli, urychlujeme naše tempo do maxima, obličejem křivíme námahou mnoha kilometrů a záda i s batohy hrbíme ještě hlouběji nad řídítka kol. Na křižovatce však odbočujeme jiným směrem než je očekáváno a mizíme fandícímu davu i policistovi na lesní silnici z očí. Vlastní sebevědomí touto epizodou ještě více podepřené netrvalo však příliš dlouho neboť již při průjezdu Švermovem který je následující osadou se z plakátů dozvídáme, že jde o závody tělesně postižených a tak je snadné tušit proč došlo k takovému omylu. Proto se ani ve Švermovu dlouho nezdržujeme a ujíždíme dál proti větru kropeni studeným deštěm směrem na Brezno. Tyto stále se zhoršující podmínky nás odvádějí z hlavní silnice k vábně vyhlížející budově nádraží v Červené Skale a skrýváme se před lijákem který se rozpoutal. Nádraží je liduprázdne, není tu snad ani pokladna, ani nádražák iba cestný poriadok, který některé z nás velmi zajímal vidě se v teple vagonu. Naštěstí nebylo třeba mé politické práce, protože vlak měl jet potřebným směrem až za dvě hodiny a dokonce přestalo pršet. Za dvacet minut opět leje. Schováváme se v autobusové čekárně, převlékáme se do sušších hadrů. Velitel se opět snaží vynadat pánu bohu, leč marně. Těmito cyklistickými přískoky jsme se dostali až do obce Polomka, kde už se nedalo jet při zdravém rozumu dál neboť se rozpoutala bouřka s krupobitím. Zastavujeme a vnikáme do putiky, kde při jídle z konzervy pivu a prcku rumu přečkáváme nepřízeň počasí a pohřeb domorodce. Zde se domlouváme na tom, že z Brezna do Bánské Bystrice pojedeme vlakem, neboť na kole to opravdu nemá cenu a tak se déle nezdržujeme a vyrážíme dál deštěm směr nejbližší nádraží na trase. Chlapcům jako již několikrát během našich předešlých výprav narostla po rumovém dopinku křídla a sbírají body za rychlostní prémie. Nemám proti nim šanci, neboť rum má na můj organizmus opačný účinek a mám po něm nohy jako z olova. Proto je nechávám ať si jedou a sám se pohybuji vpřed pouze setrvačností poháněn pouze poryvy větru, od pangejtu k pangejtu. Naštěstí je již vidět město a tak sbírám poslední síly... Hoši už čekají a zjistili kde je nádraží. Och jaké blaho, jaké štěstí že jsme tam a v teple. Nejdříve v bufíku konzumujeme teplou sytou polévku, a pak již zahajujeme známý, mnohokrát opakovaný rituál s odbavením kola co by spoluzavazadlo s profesionálním nadhledem převyšujícím zkušenosti místního nádražáka, který nás raději odkázal na to abychom si kola vzali raději do vagonu, že to bude pro nás jistější a pro něj méně práce. Jsme rádi, že takto i ušetříme a umístíme naše oře do zavazadlového

prostoru nad hlavou. Již je vidět jak přichází výpravčí, aby odbavil vlak písknutím a vztyčením zeleného terče na znamení jed',když tu si na poslední chvíli všimáme, že na druhé koleji za našim vlakem stojí jiný vlak a podle cedule na vagonu udávající cílovou stanicí je nám jasné, že sedíme ve špatném vlaku jedoucím opačným směrem. Pánové, takový fofr jako tenkrát co jsme zažili už dlouho nepamatuju. Ani při posledním průjmu,-a že jsem měl na kvalt.

Batohy, kola, úzká ulička, pletoucí se pasažéři včetně přepravovaného domácího zvířectva, rozjíždějící se vlak, no prostě hrůza, fofr.

Stihli jsme to. Jako poslední opouštěl již solidní rychlostí jedoucí vlak s kolem v náručí Jirka nejen proto že jeho kolo bylo v zavazadlovém prostoru až pod našimi bicykly na dně ,ale i proto že jako dobrý kapitán opouští potápějící se loď jako poslední. Potom jsme několika skoky po pražcích dospěli k poslednímu vagonu našeho oře,a když výpravčí zvedal ruku na znamení volno,byli jsme už téměř všichni uvnitř ve vlaku. Dobře to dopadlo. Celý vagon je prázdný,,až na jedno kupé,s mladou hezkou slečnou uvnitř. Nebyli bychom na sexpedici kdybychom se nevetřeli do jejího soukromí a proto jsme po slušném doptání se na volné místo jinak ve zcela prázdném vlaku začali nevázaný rozhovor,nejprve mezi sebou a postupně jej přenášeli do okolí,směrem k dívce jako například Jede tento vlak do Bánské Bystrice ?Nevíte jaké bude počasí,Jsou tam kopce?...Až začal družný rozhovor ve kterém jsme se dozvěděli,že je svobodná,že jede od rodičů,že je zdravotní sestra a že je poctivá. K naší největší radosti jsme se dozvěděli,že v balíčku který veze jsou sladkosti které sama pekla. Hlasité polknutí sliny Hanze i Jirky tento balíček jako by kouzelným klíčkem otevřelo,a mně bylo jasné,že se hoši zamilují. Nenechali jsme se dlouho pobízet a když jsme všechno snědli,uvědomil jsem si,že jsme asi dobrý dojem nezanechali. Ve snaze zachránit tuto trapnou situaci,když si i stále nedožraný Hanz uvědomil hanebnost našeho činu jsem nabídl dívce požitiny z mého balíčku poslední záchrany obsahující několik kostek cukru,žvýkací gumu Pedro deset deka slaniny a šumáky. Také hoši následovali můj šlechetný čin stejnou štědrostí, přičemž dívka dojata dobrotou našich srdcí zaslzela. Pevně jsme se rozhodli, že ji v B.Bystrici koupíme kytici květin a tím ještě více utužíme bratrství Čechů a Slováků.

V přátelské atmosféře nám tak uběhla cesta až do Bystrice kde jsme ihned po vystoupení z vlaku začali shánět stánek s květinami nebo alespoň záhon před nádražím,ale marně. Nezbylo tedy jen se rozloučit,poděkovat za dobroty,omluvit naši žravost a poděkovat i za zpříjemnění cesty.

Díky ahoj!

K velké radosti je nebe zase modré jako len a vlídný podvečer nás volá do města shánět nocleh a kulturu. Je to město krajské,předpokládáme

proto že větší než Semily, a že tyto potřeby spánek a kultura nám budou servírovány se samozřejmostí a pohostinností se kterou jsme ač Češi dosud na Slovensku setkali.

Připomínám chlapcům význam Bánské Bystrice v období Slovenského národního povstání a zároveň upozorňuji na to, že ne každý Slovák byl soudruh partyzán a že mezi obyvatelstvem mohou být dosud živly s nacionalistickými sklony i vůči Čechům, zkrátka aby byli ostražití a drželi hubu došlo li by na témata z tohoto ranku. Vyzbrojeni těmito informacemi vyrazíme do města sehnat nějaký slušný nocleh.

Míříme k prvnímu hotelu-hotelu CKM-obsazen. Míříme k druhému třetímu snad čtvrtému ubytovacímu zařízení a totéž-obsazeno.

Nakonec pak stojíme na náměstí, zaražení jak vidle v hnoji, bez střechy nad hlavou, utahaní, ušlapaný, špinavý a již opět hladový. Tak toto jsme určitě nečekali. Jirka navíc začíná pokašlávat. Skličující perspektiva noci strávené v nádražní hale nebo na městském záchodku v nás vykřesala poslední předrezignační aktivitu ve které obcházíme náměstí a ptáme se kolemjdoucích na možnost přespání v soukromí, nabízí se i možnost přespání na záchytce, ale je to nad naše finanční možnosti. Od nějakého dobráka se dozvídáme, že na výpadovce z města prý existuje podniková ubytovna elektrotechnických závodů a zaměstnanců krematoria, kde umožňují přespání v uvolněných pokojích během jejich noční spalovací směny. Vybaveni těmito informacemi vyrazíme určeným směrem za město. Budovu ubytovny nalézáme-potkáváme již i zaměstnance kteří vyrazili k nedalekému krematoriu na noční šichtu. Chvátáme do budovy, kde nás noční hlídač v roli recepčního ujišťuje, že pokoj pro nás má, ale musíme prý chvíli počkat až přijede funébr a odvaze z pokoje mrtvé děvče, které si předcházející noci přivezli chlapci z krematoria pro zábavu a pro potěšení. Při pomyslení, že budeme nocovat v postelích, kde se ještě před chvílí odehrávaly odporné orgie nám naskočila husí kůže, ale nedá se nic dělat, někde se vyspat musíme. TENTO BLÁBOL, jak jistě poznáváte je smyšlenkou naší fentazie, kterou se bavíme když vstupujeme do pokoje, ale při vhodném publiku jej lze uvádět jako skutečnost, zejména když takové představy jsme měli. Ano, byly to halucinace z vyčerpání!...

Na pokoji nejprve vybalujeme provlhlé a zesmrádlé oblečení a rozvěšujeme je kde se dá, pro jistotu otevíráme okno abychom se v noci neudusili vlastními pachy na sebe navlékáme každý to nejčistší co ještě má a míříme do víru noci velkoměsta. Jdeme pěšky, do centra je to dobrý kilometr, kola hlídá recepční. Ve městě nejprve navštěvujeme restauraci-nějaký nóbl podnik, ve kterém i přesto, že jsme již i umytí a máme čisté nepáchnoucí trenky vypadáme jako žebráci. Nicméně jsme však ochotně obslouženi i přes nevlídné pohledy personálu, patrně proto že je tu liduprázdno. Příliš dlouho se tu nezdržujeme, protože Jirka hodlá

navštívit polikliniku, aby si nechal píchnout drogu, aby nedopadl jako předešlého večera . Doprovázíme ho do nemocnice, kde se odehrál další, pro náš deník zaznamenaný příběh, příběh který měl následující scénář. Vstoupili jsme do čekárny ordinace noční služby která byla zcela prázdná a konáme tak jak udává cedule na dveřích:“V případě naléhavé potřeby zvoňte“- samozřejmě že vo Slovenštině.

Jaké však bylo naše překvapení když se otevřely dveře snad líčit nemusím. Stála tam totiž v sesterském oblečení naše známá z vlaku! Jirka ustrnul, neboť mu okamžitě došlo kolik uhodilo, obávajíc se pomsty za snědené zákusky, začal koktat, že jsme ji přišli pouze navštívit, že nemáme kde spát, že jestli nemůžeme třeba v čekárně a podobné nesmysly. Když už jsem se nemohl na tu šaškárnu dívat, zakročil jsem slovy která mne mohla v budoucnu mrzet:“Přesto že jsi Jirko velitel, promiň mi mou smělost, je zbabělé co tady říkáš. I když jsme ty zákusky sežrali, slečna má jistě dobré srdce a tu injekci Ti píchne tak aby to moc nebolelo. Nebo chceš dopadnout jako včera?“ Jirka tedy musel s pravdou ven a prosebně se při tom díval na sestru. Ta se na něj však mile usmála řkouc: Tož pojď d'alej hr- di -na“ Co se dělo v ordinaci těžko povědět,Jirka se nesvědčil. Hádat bylo lze po návratu pouze z výrazu jeho obličeje,který dával tušit,že to bylo ještě hezčí než milý úsměv sestřičky která ho do čekárny přivedla zpět opíchaného syntophilinem. /Mimochodem ,jediný pozitivní výsledek ve smyslu sexpedice letošní výpravy!/My s Hanzem chvatně vyběhli před budovu nemocnice a leze tam po kolenou v záhonu před hlavním vchodem jsme natrhali kytici krásných květin,vrátili se sní do ordinace a se slovy : Za kamaráda,myslíc při tom na zákusky ji naší přítelkyni z vlaku předali.

Cestu na ubytovnu přes celé město si zpestřujeme návštěvou střelnice v jedné postranní uličce s vidinou, že bychom mohli získat lacino nějakou hračku dětem domů nebo alespoň papírovou růži pro manželku. Po prvních zkušebních výstřelech od tohoto úmyslu ustupujeme,neboť by nám doma nevěřili, že je na Slovensku tak draho.

Když jsme dospěli na ubytovnu,vystoupali jsme asi do třetího patra. Na pokoji už jen vylosovali místo kde kdo bude spát,srazili postele k sobě, protože byly pouze dvě, a aniž bychom se příliš pomazlili jsme asi ve 23,00 hodin usnuli.

Přátelé,kamarádi.

Tyto dvě etapy včetně téměř ročních příprav na cestu jsem zplodil během tří let a splnil tak svůj úkol na více jak 200 procent. Bylo škoda že se nepřipojil Jeník se svými dojmy a zážitky,zejména v roli ZVCSC, neboť i on svou stopu nejen galuskovou na Slovensku také zanechal. Ještě nyní po letech vzpomínají cikánští starci na velkého bílého gadžu,

který tam před lety na plechovém oři se svým doprovodem projížděl.

Oblast SLOVENSKO město krajské B.B.,podniková ubytovna cimra 209.

Je 26.7.1981 02,15 hod. Ležím,probouzím se na levém boku,pravou se vzpírám o zem. Přesto jsem stále více vytlačován na okraj válendy,neboť Novák tlačem Hanzem se neustále sune na moje záda. Neodolávám tlaku,padám,budím se a v duchu sprostě nadávám,protože se hoši ve svitu baterky spokojeně usmívají. Tímto děsným způsobem jsem se dočkal časného rána kdy jsme již v půl šesté vstávali. Kamarádi vyspalí a svěží, já našťvaný a jako chciplotina. Protože nám nebylo příliš teplo tak jsme rychle zabalili,i když slovo rychle v tomto případě neodpovídalo skutečnosti,spíš bych řekl že svižně, neboť obsah tří batohů vysypaných na podlaze a různě rozvěšených po pokoji nebylo tak snadné roztrždit. Konečně jsme na recepci,loučíme se a deset minut po šesté již šlapeme k městu. To je v tuto rání hodinu jako po vymření. Jenom věřící v lepší budoucnost a v boha přicházejí ke kostelu. My na náměstí s koly opřeny o lavičku netrpělivě očekáváme otevření bufetu. Já, jakožto nejpořádnější člen výpravy zde nejprve opečovávám svého oře. Po několikarém důrazném napomenutí mne kamarádi následují. Nenápadně jsem prohodil že chrom je chrom a hoši ještě zvýšili úsilí při cídění kola. Za deset minut sedm kdy má být jídelna otevřena stojí před ní velká fronta. Já včele,kamarádi za mnou. Za námi pak asi tři romové s prázdnými lahváči. Škvírou na nás doléhá vůně rozličných pamlsků,odzadu páchnou cikáni. Konečně jsme u pultu. Protože jsem velitel a stojím ve frontě první jdu chlapcům příkladem kupuji dvě kakaa,dva koláče,jeden pudink a jedno Ruské vejce s rohlíkem. Hoši kupují totéž, ale v menší míře /škudlí/ Po této skromné snídani se necháváme od jedné hezké slečny vyfotit na Bánsko Bystrickém náměstí a potom již vyjíždíme vstříc dalším dobrodružstvím a cestovním zážitkům letošního cyklistického putování po Slovensku. Několik kilometrů za Bystricí nás cedule s nápisem **TERMÁLNÉ KUPELE KOVÁČOVÁ odvádí z hlavní silnice k této relaxačně rekreační lokalitě o které nás předešlého večera informovala recepční. Spousty lidí mířící stejným směrem nás ujistily že jedeme správně.**

U velkého parkoviště před oploceným areálem bylo mnoho stánků s pánskými a dámskými plavkami, potřebami pro nudisty, opalovacím krémem „Všeopal“a Slovenským deníkem Pravda. Zastavil jsem u jednoho stánku s ovocem a na důkaz své dobroty a všestranné péče jsem koupil mančaftu melouna. Zážitky z pobytu na koupališti jsou tak fantastické že se musím nejprve poradit s kamarády zda je vůbec zveřejníme... Po poradě je mohu popsat, ale pouze v omezené míře.

Po vstupu za bránu střediska jsme si rázem připadali být jako v ráji .Pohybovalo se tam značné množství krásných žen a dívek střízlivě oděných do lehkých a svůdných plavek,zkrátka a jednoduše,bylo se na co dívat. Pravda, že my jako turisté jsme je příliš nezajímali, neboť jsme byli oděni také velmi nalahko v zapařených teplácích, svetrech a bundách, dvě třetiny peletonu měli na hlavách i pokrývku zvanou kulich.

Své ležení jsme vybrali pečlivě s dobrým výhledem v blízkosti ženského opaliště a převlékli se do plaveckého. Já a Zdenda jsme své bílé holé zadky převlékli celkem bezostyšně, ale Jenda, který byl vychovaný puritánsky se převlékl v bazenu a vůbec mu nevadilo, že si zmáčel suché trenky, prý už páchly a bylo je třeba vyprat.

Voda byla teplejší než vzduch a tak jsme si chrochtali blahem nejprve v dětském bazénu, pak v bazénu pro neplavce nakonec jsme se osmělili i do hloubky velkého bazénu. Takto jsme řádili asi půl hodiny.

Ani nevím, kdo přišel na nápad nechat se zmasírovat, ale skutečnost byla taková, že jsme tento relaxační proces za pouhé tři koruny absolvovali.

Vše se událo následovně. Když jsme přišli do masérny, přímo jsme se zalekli statné matrony se šestým křížkem na krku, která si právě sama sobě masírovala bicepsy. Další nával hrůzy v nás vzbudil masážní stůl, připomínající nám spíš pohřební máry nebo stůl na pitevně. Jak jsme se později dozvěděli nebyli jsme od pravdy daleko, neboť se nám ona statná žena svěřila, že ji tady před rokem skončil pod rukama jeden důchodce, který chtěl masáží získat novou mízu. Když nás matrona viděla jak se nám klepou kolena, roztáhla ústa v milý úsměv, který měl získat naší důvěru v její masérské umění. Co následovalo potom by se nechalo nazvat ubíjení neduhů v těle a nebo jak zničit sebevědomí mladého člověka. Dále následovaly povely: Plavky jednotlivě dolů! Pod sprchu! Hup na stůl!....Při masáži jsme se dozvěděli, že ji rukama prošlo mnoho sportovců včetně reprezentantů, že měla skoro jisté angažmá ve Slovanu Bratislava atd. Dále nám bylo jejími ústy sděleno že takové mrzáky jako jsme my již dlouho neviděla a že pokud by nás měla v práci alespoň dvakrát týdně budou z nás bohovský junáci.

Po masáži jsme opět vyrazili k bazénu mezi děvčata. Ale pozor,to již nebyli zničení , unavení turisté , ale vraceli se zcela mladí, svěží, příjemní a hlavně sebevědomí lidé. Masáž udělala své! K našemu místu u bazénu jsme kráčeli vzpřímení se zastrčenými žaludky a s hrdými úsměvy na tváři.

Většina dívek na nás mohla oči nechat a dokonce se za námi chychotavě otáčela. Naše sebevědomí vzrůstalo až do té doby než jedna ze starších přihlížejících ukazovala prstem dolů. Mysleli jsme že ukazuje kolegini naše vysportované nohy. Tu mne však Zdenda dloupl loktem do šestého žebra a ukazoval také směrem dolů. Připadalo mi to být divné a tak jsem taky sklopil zrak.To co jsem uviděl mi málem zapříčinilo kolaps. Moje

plavky vždy tak pevné a pružné měly velkou vadu v tom, že v nich byla prasklá guma a visely mi téměř pod pasem. Tak tedy ne masáž, ale to co měly plavky skrývat z nás udělalo takové hrdiny. Řekl jsem si, že o lacinou popularitu nestojím a upaloval jsem drže plavky v patřičné poloze k našim věcem. Malá oprava sichrhajskou a vše bylo opět vpořádku.

Po těchto zážitcích nám vytrávilo, že na řadu přišel konečně meloun. Každý z nás svůj dvoukilogramový přiděl zkonsumoval během několika okamžiků, odháněje při tom roje vos. Potom jsme se šli ještě jednou vykoupat. K našemu velkému překvapení jsme v bazénu potkali jednu dívku z Koberov-dceru paní učitelky Huškové která zde byla na dovolené. Jak je svět malej! Blížilo se poledne, museli jsme pomýšlet na odchod. Triumfálně jsme opouštěli naše místo s výhledem na pláž a pomalu se začali opět věnovat jízdě a dalším kilometrům na kole. Váhali jsme zda se dát či nedat na Zvolen, ale protože by to bylo o několik km delší, bylo jasné, že se mu vyhneme. Na této křižovatce silnic kde je o další trase rozhodnuto je hospoda. Je zde bohužel plno a tak úmysl poobědvat odkládáme zatím na neurčito. Pokračujeme v mírném tempu pohromadě, asi jeden a půl hodiny. Těchto 25 km jsme zlořečili na místní zlozvyk chodit v neděli do hospody na oběd. Cestou jsme potkali partu několika mladých lyžařů z Rokytnice na kolech a při pohledu na jejich tempo jsme se nechtěli nechat zahanbit a i když jeli opačným směrem jsme i my výrazně přidali. Kluci začali šlapat jako o život, ale já jsem si v duch říkal Jen se štvěte, rozum a prdel zvíťezí. Také jo. Do Žďáru nad Hronem jsme přijeli skoro společně. Při hlavní silnici, téměř až na výjezdu z města konečně restaurace. Zastavujeme, Zdenka provádí průzkum uvnitř. Jeho zjištění je pro úmysl najíst se zde a napojit příznivé a tak jdeme dovnitř. Vrásku na čele nám dělá pouze opodál postávající skupina snědých Slováků a tak je dohodnuto, že budeme v krátkých intervalech mezi sousty vycházet před hospodu adohlížet na kola. Místní lokál byl obyčejný pajzlík ve středoslovenském stylu, v Čechách lepší IV. Vpředu byl větší salon kde se scházeli místní barevní seladoni, a důchodci na karban. Za pultem zde stála celkem pohledná žena středního věku. Když nás viděla podle jejího výrazu soudě moc nadšená nebyla. Viděla v nás chudé cestovatele a ještě považte na kole a ne nějaký zazobaný lájoš s rebriňákom a koňmi v záprahu. Druhý salonek kam jsme byli uvedeni byl již na lepší úrovni, na stole byly dokonce i ubrusy. Za čtvrt hodiny jsme byli obslouženi. Z velkého výběru polévek byla pouze jedna, hrachová, a byla dobrá. Tak jsme si dali repete, čímž se dojedla. Po tomto polévkovém předkrmu Zdeněk prohlásil: Tak pánové, teď za vámi v závěsu určitě nepojedu. “Při konzumaci druhého chodu si k nám přisedl místní pobuda a jen tak aniž bychom ho oslovili nám sdělil, že má v sobě od rána šestnáct dvoudecáků vína a nějaký ten rum. A hrdě prohlásil: “To byste do mě

neřekli co?! A svalil se do židle.Když jsme ho zapudili a zaplatili jsme opět na ulici.Po zběžné kontrole kol se s výraznou nechutí pouštíme do dalších kilometrů.Ukazatel vzdálenosti udává 18 km do Handlové. Náš spolustolovník v hospodě se bohužel zmínil o tom,že v Handlové je nějaká kaplička historického významu,což byla voda na Hanzův mlýn a cestou o tom neustále přemýšlel a chtěl ji navštívit.Cesta ubíhala pomalu,vlekla se jako týden před braním.Když jsme měli za sebou asi polovinu vzdálenosti do města vzpoměl si politruk,že musí do křoví.Já jsem taky slezl z kola a počkal na Hanze.Rozseděl jsem se tak,že když jsem vyjížděl byli hoši v nedohlednu.Jel jsem proti větru a hle tu kopec.Jedu si svým tempem a přede mnou Honza.To mi dodalo takových sil,že jsem kolem něj přefrčel takovým tempem v sedě a dělal jsem že nejsem vůbec zadýchaný.Když už jsem měl náskok sto metrů,opět jsem zpomalil abych se mohl vyfunět.Nováka jsem před sebou neviděl,zato však se přede mnou objevila roztahaná skupina kolistů.Pomalou jsem je dojel a několik předjel,jenom asi dva se mnou závodili až na vrchol kde čekal i Zdeněk. Asi za dvě minuty je na vrcholu předjetá skupina turistů a mezi nimi i Honza. Turisté byli vcelku dobře vybaveni, na řidítkách si vezli dokonce tranzistorová rádia.Byli to polští studenti.Politruk chtěl navázat družební styk mezi nimi a koberovským SSM ale nebyl zájem,přesto,že některé soudružky z Polské skupiny by za družbu stáli opouštíme toto téma a pokračujem v cestě.Jede se z kopce a zanedlouho jsme v Handlové. Cukrárnu na náměstí nenecháváme bez povšimnutí.Hoši si dali zmrzlinu,já dbalý rad z domova:“Nepij studené uřícený“,jsem si dal čaj a zákusky. Byl tam pěkný výhled na matky s dětmi a tak jsme tam chvíli seděli pozorujíc batolící se děti a samozřejmě vzpomínali na domov-sakra to se to blíží!Také se nám konečně podařilo přesvědčit Hanze,že kaplička je hospoda a ne historická památka.Konečně jsme se odpoutali od cukrárny.Na konci města byla velká směrová tabule na Prievidzu, zamýšlený cíl dnešní etapy.Silnice byla dobrá,vítr kupodivu v zádech a tak i tempo bylo odpovídající těmto příznivým podmínkám.Asi po pěti kilometrech jsme v krajině vpravo od silnice viděli krásný renovovaný kostel s nově oplechovanou střechou.Já jsem si ho samozřejmě všiml,ale jak známe Hanze,koukala v toho minimálně hodinová zastávka. Proto jsem dělal jako by nic.Jel jsem asi 20 m před Jendou a slyším nějaké volání.Raději jsem jel dál ale když jsme ujeli další km nenápadně jsem se zeptal,zda neměl defekt nebo jiné potíže.Honza se na mne osopil s tím,že nemá žádné potíže a nikdy prý ani mít nebude,ale že takováto uchvátaná jízda bez kulturního vyžití nemá žádnou cenu.Dal jsem mu za pravdu a byl opět klid.Silnice před námi se vlní,vzájemně si nastupujeme do úniků.

V zápalu boje jsme si ani nevšimli že kam oko dohlédlo nazpátek nebylo Hanze za peletonem vidět.Bylo to očekávané,ale ne znepokojující.Proto jsme pomalu pokračovali.Ve sjezdu který následoval asi po dalším kilometru

opět jedeme jako hovada.Já jako kapka nejkapkovatější jsem jel vpředu, ale asi v polovině kopce mne předjel Zdeněk.Ten výraz jeho obličeje ,tvář znetvořená únavou ze mne udělala areodinamickou střelu a já se pomalu opět dral na čelo.Při té skoro nadzvukové rychlosti jsem bohužel přehlédl odbočku na Prievidzu.Zdenda tam ale jel a já musel až na odbočku která tam vedla z druhé strany.K tabuli Prievidza jsem dojel druhý,tedy opět stříbrny.Za deset minut jsme opět tři neboť přifrčel i Jenda,ten Jenda který nemá žádné potíže,a spadlý řetěz na který se vymlouvá se nepočítá! U tabule jsme se vzájemně dekorovali květinami za umístění v etapě jak je to výstižně zachyceno na fotografii.Prievdza.Velké město to zrovna není, ale nová výstavda sídlišť se díky baním značně rozrostla.Nejprve jsme najeli na staré město kde stál pozoruhodný kostel.Měli jsme velké štěstí, že byl podvečer ,asi 17,30 hod a svatý stánek byl již veřejnosti uzavřen. Jinak bychom dle Hanzova gusta místo shánění noclehu pravděpodobně obléhali oltář a někteří z nás jistě i zpovědnici-měli by za co.Zjistili jsme, že většina hotelů bude asi obsazena,ale nějaký místní občan nás poslal prakticky přes celé město do ubytovny horníků.Zdenda jako nejbědněji vypadající se vypravil na průzkum tohoto ubytovacího zařízení které jsme posléze našli.Bylo nám řečeno ať přijdeme asi za hodinu a pak se uvidí zda se nějaká postel najde.Takto získaný čas se nechá využít různě ale v našem případě to byla jen jedna varianta .Jídlo.Nedaleký bufet poskytl to nejzákladnější čímž jsme naplnili žaludky do pouhých dvou třetin a tak jsme v prodejně lahůdek doplnili jejich stav na sto procent nějakými saláty a Ruskými vejci.Mě nebylo zrovna dobře a tak jsem šel s Novákem na polikliniku,abych si nechal zase píchnout drogu.Hanze jsme vyslali ke kinu aby koupil lístky na film Zvíře. V domění že se jedná o jediné kino ve městě poslali jsme ho ke kinu které jsme registrovali na příjezdu do města.Návštěva polikliniky byla úspěšná,přítel Novák čekal v čekárně.Velice se divil jak je možné vydržet injekci bez křiku.Dělal jsem hrdinu a sdělil mu několik dobrých rad jak na to,ale nezmínil jsem se o tom,že mi sestra držela ručník přes ústa. Vrátili jsme se k bufetu kde byl domluven sraz s Hanzem.Ten se za malou chvíli vrátil a zle si nás měřil očima plným vzteku.Kino do kterého jsme ho poslali asi dva km daleko nebylo to kde dávali uvedený film.To, do kterého jsme mínili jít bylo ne skutečnosti hned za rohem/vyprodané/ Já jsem mu ale vysvětlil,že mýlit se může i velitel a že není správné ho kritizovat proto že cesta není ještě u konce a mohl bych si na něj klidně i zalézt.To účinkovalo tak,že se chlapec uklidnil a potom když jsme byli sami

se omlouval, že je starý prud'as, ale v jádru dobrý člověk. Já dojat touto jeho upřímností jsem mu řekl, ať se šikanování nebojí, že si budu zlost vylévat jinde...

Na náměstí kde jsme se vyskytovali bylo sousoší rodiny se kterým jsme se při vzpomínce na naše vzdálené nejbližší nechali kolemjdoucím mladíkem vyfotit, v naději, že by to mohlo někdy v budoucnu obměkčit srdce manželek při plánování našich cest.

Pomalou se přiblížila hodina kdy jsme měli být na ubytovně. Opět byl na výzvědách Zdeněk. Když se vrátil zpět poznali jsme podle obličeje, že je ubytování na dobré cestě, museli jsme jen ještě chvíli počkat až se s vystřídají služby.

Nechali nás tam ubytovat v pěkném třílůžkovém pokoji, hygienické zařízení bylo přes chodbu a deset korun na osobu byla dobrá cena.

Po zabydlení jsme provedli pouze poloviční očistu - nenápadně jsme se přetřeli pouze vlhčenými hygienickými ubrousky a nedočkavě vyrazili do ulic večerní Prievidze. Byla neděle večer, veškerá pohostinská zařízení obsazená rozjásanými havíři. Tak jsme jen tak bloudili po městě a čichali u ventilátorů restaurací libé vůně. Nepustili nás ani do zábavního podniku i když jsme chtěli podplatit vyhazovače lichocením a vyprávěním hrůzostrašných historek z cest, ale byl jako šutr. Potom jsme se ještě chvíli potulovali okolo obchodního domu, a proto že jsme se jevíli jako podezřelé osoby, vykázala nás od něj hlídka VB. Pak jsme ještě zašli na nádraží omrknout jak bychom se mohli dostat případně domů protože jsme již přetahovali povolenou dobu našeho výletu.

Ve dvacet hodin jsme již opět na cimře. Dokončili jsme operace související s hygienou a nenápadně se pustili do likvidace cestovních zásob. Vhod přišly především Honzovy konzervy uložené v batohu ještě od loňské výpravy, ale nic lepšího v nabídce jeho zavazadla nebylo.

Protože se nám nechtělo ještě spát rozvinul se rozhovor na téma stará a já. Nejdříve jsme přepírali obecné záležitosti až jsme se postupně dostávali do varu nad křivdami na nás páchanými. Debata se protáhla až do 23. hodin. Na závěr jsme se shodli na tom, že aby se člověk oženil musí být na hlavu padlý nebo nešikovný. Takto uklidnění jsme manželkám na vzdálenost 600 km vyčinili a nic se nám nestalo.

Zapsal Jirka

Poslední etapa-Prievidza-Žilina-nevlídný domov

Po dlouhé noční debatě je tu opět ráno.Svíí sluníčko a svěží vzduch přímo vytahuje z postelí.My však na venkovní krásy reagujeme pramálo.

První se vzpamatoval Jeník a to v době kdy balík ještě spal.Asi se mu naše lenošení zdálo být příliš dlouhé.Krutě s námi lomcoval a hulákal na celou ubytovnu“:Vstávejte mezuláni,nebo na Bojnici pojedu sám“! Očima ještě zalepenýma ho sledujeme a to co vidíme je šokující.Jenda umytý,učesaný,věci zabalené,zkrátka hotov a připraven vyrazit za kulturním zážitkem na této cestě největším na zámek Bojnice.

Psovi kost,dítěti hračka,a notorikovi prcek se brát nemají...a tak jsme se i my vybatolili z pelechů.Provedli jsme poze poloviční hygienu-já se umyl, Zdeněk ne,v rychlosti jsme zabalili a vypadli na dlažbu před barák.Zdenda byl trochu skleslý,což jsem si vysvětloval ztrátou dobrého bydla ale skutečnost byla jiná,ale to se ukázalo až později.

Proto že jsme se v noci jídlem příliš nenasytili nastala otázka co s tím. Jediný potravinářský krám který byl v dosahu otevřen byl BRINZA BAR ve kterém stála za pultem starší do kroje oděná roba.Vida hladové chudáky přivítala nás slovy:“Oj,oj chlapci akí stě bledý“ a již rozlévala do poháru kefir , na talíř nám každému plácla dvacet deka brinzy a jednu housku.Jenda chtěje zachovat srdečnou atmosféru zahalekal:“Tuhle rundu platím já“ a zachrastil drobáky v kapse u trenek.Repete si musel ale zaplatit každý sám a proto nám stačil pouze litr mléka,plesnivá Niva a dvě housky.Takto nasycení jsme se rozloučili s bodrou bačinou a opustili bar. Opustit město tak záhy byl by hřích a tak jsem nařídil povinně navštívit Prior,ale místní stánek velkého byznysu otevíral až v 9 hodin.Čas do otevření jsme trávili na lavičce před obchodem a pozorovali lepé Slovenky. Konečně hodina devátá,velím :“Vstyk,do Prioru vchod!“Ale co to,nevidím přítele Nováka-kde je?Při pozorování děvčat jsme ani nepostřehli,že se Zdeněk stratil.Co teď?Šel snad s nějakou dívkou,stojí frontu na jezdící schody nebo co se vlastně děje?Spousta otazníků.Po chvílce dohadování co podnikneme se politruk se stejně tak nenápadně jako zmizel objevil. Koukám na něj,čichám a zjišťuji že něco není vpořádku.Zdeněk tuto záhadu vysvětlil sám slovy:“Mám sračku pánové,asi kefir!“Ještě to ani pořádně nedořekl a už pádil na veřejné místo.Za dvacet minut opět přišel, spíš přivrával a skrz zuby od toho jak musel silou velikou držet hyždě při sobě zaskučel:Mě ta hnačka sklátí! Tentokrát jsem ho na veřejné potřebišťe doprovodil já a u hajzlbáby mu předplatil kobku s mísou a Rudým Právem na tři jízdy.Asi to stačilo,protože potom se už nic podobného neopakovalo jenom tu a tam během dne zvolil svůj tradiční postup les-kapradí.

Konečně můžeme do velkého koloniálu na nákupy. Prolezli jsme krám celý, ale nic vhodného jako dárek z cesty se nenabízelo a tak jsem koupil domů rodině mucholapky kterých bylo na rozdíl od Čech na Slovensku dostatek, protože Slováci nevědí co je hlad.

Po nákupu se mělo pokračovat dál. Ale jak? Já navrhoval cestu vlakem, vyprázdňený Zdenka kolo, Hanz naoko neutral, při tom smutně pokukoval do brožurky Průvodce vesničanů po Bojnici kterou našel v Prioru. Já se oháněl chatrným zdravím, Zdenka zase tím, že když už jsme se tak pracně urvali od prázdného koryta doma, tak ať si to užijeme. Nakonec zvítězil zdraví rozum a pokračujeme na kolech. Musím však ale přiznat, že nálada v peletonu nebyla nijak příjemná.

V tomto nedobré rozpoložení myslí jsme pokračovali až k světoznámému zámku. Hanz na čele udával tempo. V duchu jsem si říkal, že slíbit Jeníkovi každou etapu jednu zříceninu, vezli bychom se v háku celou cestu. Konečně Bojnice před námi. To co následovalo nechci ani Hanzovi připomínat. Věřím, že ještě po letech si na traumatický okamžik když se dozvěděl že zámek je v rekonstrukci uzavřen vzpomene s pohnutím myslí. Jeník neudžl slzy, nadával na nemístné vtipy, hrozil zdejší zodpovědným, přičemž se málem vrhl do vodního příkopu chtěje se dostat do zámku. Vlídny zacházením z naší strany se brzo uklidnil, zejména když jsme ho ujistili že se na trase ještě něco podobného jako tento zámek určitě vyskytuje. Pokračujeme dál západním směrem, zastávka je plánovaná na přání politruka ve městě Nováky vzdáleném několik málo km. Bohužel jsem se jako velitel příliš nevyznamenal což sebekriticky přiznávám, protože se sebekritika u nás dost vysoko cení a kdo je sebekritický není ještě stracený. Prostě a zkrátka jsme zabloudili a Nováky si k velké Zdeňkově lítosti prohledli z kopců a velké dálky. Cesta dále již pokračovala v družné kamarádké atmosféře protože svažující se silnice a vítr v zádech zvedali i náš elán porvat se s puchýři a otláčenými zadky což nás hnalo stále kupředu. Všeho dočasu, jak se říká a je to pravda. Asi dvacet km a je to opačně. Silnice stoupá do dlouhých táhlých kopců protivítr, žádný zámek před námi, tempo odporně pomalé. Z nastávajících depresí nás naštěstí dostává menší hostinka kterou si dopřáváme v jednom pohostinství kde si co do množství jídla které jsme spořádali nemohli stěžovat na denní obrat.

Znovu na kole. Bohužel počasí už není jako ráno, obloha zatažená, vítr stále silnější. Asi po 10 km projíždíme rodištěm mnoha známých obcí Svinná. Touto vsí s kostelem a prasečkem jsme profrčeli vcelku svižně, ani Honza neměl zájem navštívit místní svatostánek. A tak jen malé foto na připomenutí dlouhé fádni cesty, kdy ani do rytí nám moc nebylo. Další úsek a opět nuda, dřina a nezajímavá krajina. Jedu vedle Zdendy aby mu nebylo smutno na špici a hlavně aby viděl, že na to

mám, vzpomínáme na děvy z Prievidze. Povídám, že bychom se taky měli zeptat Jendy zda se mu tam taky nějaká líbila. Ohlédnu se a co nevidím. Vidím, že Hanzu nevidím. Zastavili jsme močime a čekáme. Deset minut a nic. Vracíme se tedy zpátky, protože i jako velitel mám určitou zodpovědnost a nevím jak bych si před jeho milující manželkou zodpověděl Hanzovo zmizení. Ujeli jsme možná tři km a v dálce se mi zjevil nějaký běsnící šílenec který něco prudce zvedá a zase s tím tříská o zem. Popojel jsem ještě asi 300 m a musím přiznat že jsem málem spadl z kola. Nevím, zda tuto kolizi způsobil úlek nebo samo zjištění, že tento běsnící šílenec je Hanz! Ještě než jsem k němu dojel, řekl jsem si, že v tomto případě násilí moc nepomůže a proto na něho musím klidně, líbezně jako by se nic nestalo. Povídám mu Jeníku, chlapče, co to trpíš, to je přeci tvé kolo, v současné době tvůj jediný dopravní prostředek stovky kilometrů od domova. Co si

počneš když ho zničíš, tolik ses na něm nacestoval a teď tohle. Jenda se na mne podíval jako na třídního nepřítele a téměř plačky povídá rozezleným hlasem. "Zradilo mne ve chvíli nejtěžší kdy jsem ho nejvíce potřeboval. Já ještě před cestou do něj chlebem, tedy olejem, hadříkem a sylichromem, s centrklíčem chodil spát a nakonec mi rupnul převodník. Vždyť je to hajtra k ničemu. Že je to hajtra jsem mu musel dát za pravdu, ale co teď. Mezi tím dorazil Zdenda a nastala chvíle rozhodnutí co si počneme s nepohyblivým Hanzem. Počasí nevěstilo nic dobrého studený vítr děšť na spadnutí. Nakonec jsme se usnesli na tom, že Zdeněk, výkonný orientační běžec po zbytek etapy poběží, Hanz pojedou na jeho kole, já pojedou na svém s Hanzovou hajtrou tlačí ji vedle sebe. Takto jsme zdolali asi 10 km jenom proto že Zdeněk vydržel běžet. Tímto drsným způsobem se nedalo pokračovat věčně protože do Trenčína zbývalo uběhnout více jak 30 km. Proto nejvíce zbědovaný člen výpravy Zdenda začal stopovat. Stopoval dlouho ale nikdo nezastavil. Jenom nějaký šprýmař machroval slovy na naši adresu: " Já myslel, že pochody smrti skončily s druhou světovou válkou a teď vidím tohle ". Lidi jsou různé jak kdysi někdo řekl, ale co je moc, to je moc! Nakonec se jeden dobrák v Savienu vracející se ze služební cesty do Českého Krumlova ustrnul, zastavil a nabídl nám pomoc. Po dohodě jsme naložili Hanzovo kolo na korbu auta, korba Hanz si vlezl do kabiny k řidiči. Domluvili jsme se na tom, že se sejdem v Trenčíně na vlakovém nádraží, kde Honza obstará jízdenky a zjistí vlakové spoje, prostě převezme za svůj kiks organizaci na nádraží. My s politrukem opět nasedli na kola a museli ještě pěkných pár kilometrů makat do Trenčína. Tempo bylo vysoké, ale i při tom jsme stačili probrat otázku Hanzova selhání. Závěrečný verdikt zněl. Hudský dobrý student strojnické průmyslové školy s maturitou dokázal skutečně mistrně naplánovat tak zvanou únavu materiálu na jemu vyhovující

moment a v pravou chvíli toho využít. Komu čest, tomu čest.

Cestou k městu mody je taky žízeň, a tak se občerstvujeme několika tonici. Ač posílnění tímto nápojem trvala nám cesta na nádraží asi 45 minut. Tam již čekal usměvavý Hanz s otevřenou náručí. Byl vtipný, ptal se zda nejsme příliš unaveni a drze ryl "Chlapci, nejste unaveni? Já ani ne. Ještě budete muset trochu potrénovat a potom vás možná zase vezmu sebou na nějakou výpravu nebo zámek." Zatím co Hanz trapně machroval docházelo na peroně k podezřelému hemžení. Povídám mu to, aby nám kvůli blbosti neujel vlak, on přesný to mladík mrknul na hodinky a povídá: "Máme ještě celé tři minuty na odbavení kol a nasednutí do vlaku který za dvě minuty přijede. Díky pochopení nádražního personálu a mladé blondýnky u vlakové pošty se nám to podařilo a my zaujali místo ve vlaku do Žiliny.

Cestování vlakem bylo námi v deníku již tolikrát popsáno, protože z cest které jsme absolvovali o celkové délce téměř 6000 km připadají tři čtvrtiny na vlak. Nicméně každá cesta vlakem má své těžko opakovatelné zážitky které jsou nedílnou součástí naší sportovní cyklistické kariery. Cesta vlakem probíhala klidně a odpočinek v sedě na měkém to byla paráda. Po hodině konečně zpomalený rychlík dorazil do Püchova. Náš vagon zastavil asi 200 m od nejdůležitějšího místa na nádraží, od bufetu. Proto že nejen na kolech a doma je hlad, poslal jsem Zdeňka at' nakoupí a přinese co sám uzná za vhodné. My s Hanzem si udělali vlakové pohodlí a čekali na přísun. Přísun však dlouho nepřicházel. Snad je tam velká fronta-to bylo naše mínění, ale skutečnost nás drasticky zaskočila. Po čtvrt hodině přicházejí do našeho kupé statní maníci nenápadně nápadní a mezi sebou vedou zmítajícího se Zdendu s pouty na rukou. Když otevřeli dveře první co slyším je tento dialog: "Já nejsem cikán-drž hubu a naval preukaz, lebo ti jednu triesknem pozaucho-ale já nejsem opravdu cikán, že kluci., řekněte něco-huby držat a vy dvaja těž občanky. ! Po tomto gestapem zavánějícím rozhovoru jsem se odvážil a zmohl na tuto větu: "Kluci, nemá to cenu, jsou dva a jsou v přesile protože mají za sebou zákon, ukažme jim ty občanky co chtějí a doufejme že se to brzy vysvětlí, vždyť ani my nejsme cikáni. Potom rozepli Zdeňkovi pouta a my se legitimovali. Hanz něco brumlal o tom že to tak nenechá, že má hodně vysoko známé, patrně někde na Štrbském Plese, ale nebylo toho zapotřebí. Po zjištění totožnosti nám nenápadně korby vysekli na půl huby omluvu a na celou podali vysvětlení, že v Žilině nějakí tři, pravděpodobně cikáni vykradli klenotnictví a my k nim nemáme daleko a je pravděpodobné, že nás budou kolegové ještě několikrát kontrolovat. Když jsme osaměli, Zdenda si zhluboka vydechl a já jako přítel největší mu pofoukal bébička od těsně utažených pout. Až do Žiliny se již nic zvláštního neudálo. Byli jsme tedy v nám tak dobře známé Žilině kde jsme před lety

na naší první sexpedici užívali bezstadoštného mládí svobodných mládenců. První co jsme po vystoupení z vlaku bylo to, že jsme si zjistili odjezd vlaku do Čech. Jel až za 4 hodiny a tak jsme vyrazili na prohlídku města. Nejprve jsme v Prioru provedli okružní cestu podél regálů s cílem koupit něco domů, ale nic zajímavého nám nepadlo do oka. Stále bylo dost času do odjezdu a tak prohlídka známých míst ve městě přišla vhod. Hříšník Hanz dostal za úkol dofasovat v magacinu zásoby do vlaku na dlouhou noční cestu. Použil osvědčený jídelníček-láhev vodky, půl kila špeku a bochník chleba. Takto nafasování a bez obav z chvil příštích jsme vyrazili do víru podvečerní Žiliny. Já při tom naučil Zdendu jednu ze svých fint z ilegálního odboje-jak zjistit jestli nejsi sledován. Moc se mu líbila a brzo si ji osvojil. Pak jsme se na náměstí informovali v restauraci Luník zda tam dnes neslouží naše známá z poslední sexpedice Tonka, ale bohužel. Brouzdání městem se protahlo až před sebou vidíme poslední otevřený bufet. Místní speciality kysaná smetana a na tvrdo uvařená vejce nevěštily nic dobrého, ale přesto jsem na Zdendovo přání :Jirko kup mi vejce , takto učinil. Obětoval jsem korunu a jednoho pukavce mu koupil. Kamarád si chrochňal blahem a spokojeností nad večerí zdarma. Stále nám zbývalo ještě dvě a půl hodiny času. Nevím kdo na ten nápad přišel, ale byl jednomyslně přijat. Navštívíme naší bývalou hostitelku a její milé vnučky. Zdenda si asi myslel na Zuzku protože už nebyla pod zákonem, ale i my jsme měli chuť setkat se po letech s hodnými lidmi. Na autobusovém nádraží nám jízdní řád prozradil, že vše se nechá bezpečně stihnout a že u starké, teď u paní Kormanové je li ještě živá si pobudeme skoro hodinu. Za deset minut přijíždí autobus a za další čtvrt hodinu vystupujeme v Radole. K domu paní Kormanové jsme už málem netrefili, ale přece. Nic se tam za ta léta nezměnilo. Zdeněk jako známý největší zabušil na vrata. Po malé chvíli vyšla na zápraží starká a že co si prajeme. Nepoznala nás a není se co divit, protože v roce 1975 tři bezstarostní hoši a teď po šesti letech tři břemeny manželství zatížení a svázání ubožáci. Po menší debatě ale poznala své chlapce z Čech a už nás tahla dovnitř do světnice. Musela vzbudit starkého který už spal. Uvítali nás pálenkou a sušenkami a starká se rozpovídala. Neměla to chudák lehké. Iveta si vzala cikána a doplatila na to, Zuzka před vdáváním. Za 20 minut přišla Zdenkem toužebně očekávaná slečna Zuzka i s přítelem. Opět srdečné vítání, opět alkohol a Zuzčino pozvání v srpnu na svatbu. Přijímáme rádi, ale už se musíme zvedat, tot' naše odpověď. Rozloučili jsme se neradi, ale nedalo se nic dělat. Poslední zamávání a honem na autobus. V Žilině nám zbývala ještě chvíle času a tak jsem se vydal hledat ještě OUNZ spíš z obavy než pro vlastní potíže ale nepochodil jsem. Pro klid duše mi Zdenda slíbil, že mi injekci zařídí případně u nějaké pokoutné

zdravotnice ve vlaku. Ještě tu je ale návštěva místa před bufetem, kde se nám před lety podařilo vyžebrot 13 korun. V tomto stavu v jakém jsme se nacházeli by nám žebrání dle našeho soudu hodilo minimálně dvacku. O kola jsme se starat nemuseli, a tak pouze s batohy hurá do vlaku. Cesta nočním rychlíkem byla velmi dlouhá a únavná. Byla zima, spát se nedalo. Nepomahal ani výhřevný nápoj Ruských mužiků. Špeku i chleba zůstávalo víc než polovina. Takto zničení jsme dojeli do Pardubic-mého rodiště. Bufet, teplá strava, moje návštěva u babičky a už zase ve vlaku na Liberec. Rozvaleni v kupé majetných první třídy, ale jak se ukázalo zcela neoprávněně ze slov konduktéra. V nejméně očekávané chvíli, kdy k do dokonalého pohodlí zbývalo pouze natahnout si nohy na protější sedadlo se ve dveřích objevil průvodčí a otřepanou frází žádal jízdenky. Jízdenky to ano, ale příplatek za I. třídu jsme mu ale dát již namohli. Snažil jsem se u babičky prodloužit její platnost inkoustovou tužkou, ale marně. Marně, to je opustit prázdné kupé, ale i vagon I. třídy. Ta potupa, ta hanba, tiché výhrůžky že mu hlavu omlátíme o pražce za jízdy, prosby, podlézání, nic naplat. Protlačili jsme se proto až do posledního vagonu mírně pootevřeli zadní dveře a v tichém rozjímání zírali na ubíhající koleje. Všeho neštěstí nebyl ještě konec. Mstivý průvodčí na nás v Jaroměři poštvál osožáka /ochranná stráž železnic/ 140 cm vysokého který si na nás vyskakoval do výše 165 cm. Asi se mu nelíbily otevřené zadní dveře vagonu. Zkrátka jsme museli opustit naše místo s dobrým výhledem, výhledem který zcela vystihoval i závěr letošní cyklistické pouti po Slovensku. V Železném Brodě na peroně mnoho vyhlížejících. Nás však nikdo nečekal, protože ne vlastní vinou se náš pobyt na sexpedici prodloužil o jeden den. To je ale průser! No nic, popadli jsme batohy a co noha nohu mine jsme se pomalu vláčeli domů. Měli jsme nakonec přeci jenom trochu štěstí, neboť nám zastavil pan Kužel a dovezl nás až před dům č.p.80 v Koberovech. Poslední rozloučení s kamarády, poslední foto na lavičce před domem a pomalý rozchod chlapců ke svým domovům. Jestliže se jim honily hlavou hrůzostrašné představy o trestu jako mně, ani se nedivím, že nasadili hlemýžďí tempo. Přátelé a to byla opravdová tečka za závěrečnou etapou letošní výpravy. Snad se ještě někdy zase urveme. Proto do dalších.....ale co, stejně se urveme.

Jirka velitel

